

Tàng Kiều

Contents

Tàng Kiều	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	12
5. Chương 5	18
6. Chương 6	20
7. Chương 7	25
8. Chương 8	30
9. Chương 9: Phiên Ngoại	33

Tàng Kiều

Giới thiệu

Thể loại: Đam mỹ tiểu thuyết, 1 x1, hiện đại, quen nhau qua mạng (trong máy mình nó nằm trong tuyển tập hacker và

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tang-kiem>

1. Chương 1

Edit: Tịt

Chuyện bắt đầu dĩ nhất trong cuộc sống, chẳng có việc gì có thể vượt qua việc để mình bị cưỡng gian.

Thang Tiểu Mạt trước khi gặp Chu Cẩm Niên, vẫn dùng những lời này làm chữ kí trên BBS. Cậu là một sinh viên đại học bình thường, so với nhóm “tốt nghiệp chẳng khác nào thất nghiệp” cùng trường, cậu có vẻ may mắn hơn một chút, vừa tốt nghiệp, đã được tuyển làm trợ lý giám đốc của bộ phận kinh doanh. Công việc lúc đầu chỉ là chân sai vặt, không ngừng thích ứng hoàn cảnh, từ từ khôn khéo thúc đẩy quan hệ với mọi người, chờ đợi cơ hội. Tiền lương không cao, cũng vừa đủ chi trả chi tiêu hàng tháng, cậu cực kì thỏa mãn với cuộc sống hiện tại.

Chu Cẩm Niên hơn 30 tuổi, đang làm việc tại một công ty vận hải (vận chuyển đường biển) nổi tiếng, có một phòng làm việc riêng rộng rãi sáng sủa, đứng ở trước cửa sổ sát đất nhìn xuống toàn thành phố, rất có cảm giác như “đứng ngắm mọi núi nhỏ”, đây là điều đương nhiên. Ngoài việc đi làm hàng ngày, hắn còn đang giữ chức vị quan trọng trong cơ quan tình báo khoa học công nghệ, việc này, ngay cả bạn gái đã bên hắn gần 2 năm cũng không biết.

Hai người kia xét từ địa vị xã hội, sở thích hứng thú, quan niệm về cuộc sống v.v.. dù nhìn thế nào cũng không thấy điểm nào tương đồng. Nơi làm việc một người thành Nam một người thành Bắc, không liên

quan nhau.

Đương nhiên, cũng có rất nhiều cách làm cho bọn họ tự nhiên mà gặp nhau. Một vụ tai nạn xe? Một lần gọi nhầm điện thoại? tình cờ gặp ở thư viện? Mỗi duyên kì lạ tại nhà vệ sinh công cộng? Thực ra, cũng có thể là bạn qua mạng.

Trong sự rộng lớn kỳ diệu của Internet không có gì là không thể xảy ra. Thang Tiểu Mạt thường xuyên vào một trang web đồng tính nổi tiếng lẫn lộn, vừa vặn, Chu Cẩm Niên chính là một tên GAY trăm phần trăm—không cần hỏi hắn vì sao lại có bạn gái—một người gay lại có địa vị xã hội chuyện không thể nào chịu đựng được chính là áp lực của dư luận thế tục. Đây đại khái chính là điểm chung duy nhất của hai người, hai người đã định trước là nghiệt duyên, hấp dẫn nhau cũng không có gì là kì quái.

Trên BBS vì cùng nhất trí một quan điểm nào đó, thế là cho nhau QQ và MSN, tám nhảm với nhau cũng đã được hơn một năm, tới lúc Thang Tiểu Mạt tốt nghiệp đại học, rốt cục đã hẹn gặp nhau. Đây là lần đầu tiên Chu Cẩm Niên gặp bạn net trong năm năm gần đây, loại chuyện nhầm chán chỉ có những người hơn 10 hay 20 tuổi còn nhỏ mới làm. Chính hắn cũng không hiểu nổi mình bị trúng tà gì nữa.

Địa điểm hẹn là đường Học Sĩ cổng sau đại học XX. Đây là địa điểm Thang Tiểu Mạt quyết định, bản thân cậu chưa bao giờ cùng bạn qua mạng gặp mặt, có chút hồi hộp, cửa trường học cũ là địa điểm quen thuộc khiến cậu cảm giác an toàn hơn.

Bóng tối đang kéo đến, bốn phía yên tĩnh, đường Học Sĩ cũng giống như tên của nó cảm giác thanh nhã, hai bên đường là cây hương chương tươi tốt, giữa đêm mùa hạ tỏa ra hương thơm nhàn nhạt. Thang Tiểu Mạt cố gắng ép chính mình đi lại thật thoải mái.

Chu Cẩm Niên rẽ vào một chỗ rồi dừng xe, từ xa xa nhìn về địa điểm gặp mặt, dưới đèn đường là thân ảnh trẻ tuổi cân đối, gầy và lưng tạo thành một đường thẳng tắp, sinh lực dồi dào. Vì quá xa nên không nhìn rõ mặt mũi, nhưng mơ hồ cảm giác được cậu không quá xấu xí. Hắn tựa vào cửa xe nhìn đã được gần mười phút rồi, cuối cùng vẫn là đóng sầm cửa lại đi đến.

Thang Tiểu Mạt nghe thấy tiếng bước chân ở phía sau, xoay người nhìn thấy Chu Cẩm Niên đang đến gần, hình dáng dần dần rõ ràng, một nam nhân ngoài 30 tuổi, mặc một cái áo T-shirt ngắn tay, mặc một cái quần thoải mái nhạt màu, ngũ quan khôi ngô, khí chất trầm ổn, nhìn chung cảm giác là một người tốt (chém ==)].

Bốn mắt nhìn nhau. Chu Cẩm Niên đầu tiên là mỉm cười một cái, cũng không tệ lắm, trong lòng hắn nghĩ, nếu chỉ là đối tượng 419, có thể xem là hàng cao cấp.

Thang Tiểu Mạt vẫn thấy hồi hộp, ngại ngùng nhìn về nơi khác, dưới đèn đường không nhìn được sắc mặt đã tái nhợt của cậu.

” Nhị Đạo Phiến Tử?” Chu Cẩm Niên đã xác định được, nhưng vẫn theo phép lịch sự mà gọi lên tên trên mạng của Thang Tiểu Mạt.

Thang Tiểu Mạt bày ra một nụ cười không đẹp lắm, nói:” Anh..... Anh là ‘ Phong Đan Bạch Lộ ‘?”

Chu Cẩm Niên gật đầu, hỏi:” Tôi làm cậu thấy đau bụng sao?”

Thang Tiểu Mạt mờ mịt.

Chu Cẩm Niên nói:”Cậu cười nhìn rất khổ.”

Thang Tiểu Mạt cực kì xấu hổ, cuống quýt phủ nhận:” Không hề có.....”

Chu Cẩm Niên ôn hòa nở nụ cười, nhìn hai đầu phố, nói:”Tôi nghe nói gần đại học x có một quán trà điều kiện khá tốt, cậu có thể dẫn đường không?”

Thang Tiểu Mạt vội vàng gật đầu, nhắc chân đi ở phía trước, âm thầm hít sâu mấy hơi, tự làm cho mình bình tĩnh hơn chút, để tránh lại mất mặt hơn nữa.

Chu Cẩm Niên không nghĩ nhiều, không lấy xe, trực tiếp đi theo.

Bàn ghế ở quán trà mang hương vị cổ điển, đèn treo là đèn ***g giấy, trên tường treo một bức tranh trúc xuân của Trịnh Nhiếp, đương nhiên là đồ giả. Rèm cửa sổ đan bằng tre, giữa các khe hở có thể nhìn được ánh đèn của vãn nhà bên ngoài cửa sổ.

Thang Tiểu Mạt ở đại học X học 5 năm năm, chưa từng đến quán trà này. Quê cậu ở vùng nông thôn của Giang Nam, một huyện ven biển khá giả, nhưng dù vậy, cũng không có tiền sinh hoạt phí dư thừa để cậu đến địa phương cao cấp như này chơi đùa. Huống hồ cậu còn có một em gái đang học năm nhất đại học S, mỗi tháng đều phải lấy của cậu một khoản tiền tiêu vặt.

Cậu dẫn Chu Cẩm Niên đến cửa quán trà, sau đó thì là nhờ Chu Cẩm Niên dẫn cậu ngồi vào chỗ, cũng là lần đầu tiên đến, nhưng thói quen ra vào những nơi như thế này khiến tác phong của Chu Cẩm Niên lại tự nhiên hơn nhiều.

Phục vụ đứng bên cạnh chờ khách chọn trà. Thang Tiểu Mạt cố gắng làm chính mình trông như lão luyện một chút, qua loa lật lật thực đơn, nói:” Long tỉnh.”

Chu Cẩm Niên đưa thực đơn cho phục vụ, nói:” Vậy cho một ấm trà long tỉnh Tây Hồ.”

Sau khi cửa đóng lại, Chu Cẩm Niên thuận tiện hỏi:” Đã hết nửa kì nghỉ hè, cậu không về nhà sao?”

” Tôi đã tìm được việc làm rồi.” Thang Tiểu Mạt tự thôi miên chính mình đây chỉ là bạn bè bạn bè bạn bè bạn bè, cuối cùng có chút bình tĩnh hơn.

Chu Cẩm Niên nhếch mày, cười nói:” A? Vậy thực không dễ dàng nha, bây giờ sinh viên tìm việc khó khăn đã là một hiện tượng phổ biến.”

Thang Tiểu Mạt ngại ngùng cười cười, nói:” Ai, tôi có vẻ gặp may mắn.”

“Là công ty nào?”

” Điện tử Chính Đức.”

” À.” Chu Cẩm Niên thể hiện đã biết. Hắn thực ra không thể nói là Thang Tiểu Mạt có đúng như hắn tự nói sinh ra từ một gia đình nông dân chất phác thi vào đại học X sau khi tốt nghiệp làm việc ở công ty nào, hắn biết biết nam hài này thân thể khỏe mạnh hơn nữa không hề có ý đồ bắt lương chỉ là muốn qua một buổi tối tiêu hồn là được rồi.

Ở trên mạng câu cá tất nhiên có chút mạo hiểm, khả năng rơi vào bẫy của bạn bè quanh mình không tính là thấp, bởi vậy Chu Cẩm Niên vẫn luôn suy nghĩ có nên cùng nam hài này tiến thêm một bước thân mật tiếp xúc. Vốn ý ở trên mạng cùng hắn tán gẫu, cũng chỉ bởi vì chức vụ trong cơ quan tình báo quá nhàm chán mà thôi. Huống chi Thang Tiểu Mạt này quá thành thực mộc mạc, cùng cái người trên mạng ngôn ngữ sắc bén hài hước ” Nhị Đạo Phiến Tử ” cứ như hai người, có phải là thật không bản thân mình đều khó nói được.

Trà mang lên. Chu Cẩm Niên thuần thực hâm nóng tử sa bôi (ấm trà bằng đất sét, loại đất sét ở Nghi Hưng, Giang Tô), qua một lần trà, lại đổ thêm nước sôi, rót cho Thang Tiểu Mạt một chén.

Thang Tiểu Mạt muốn nói cái gì đó, trong cuộc sống bình thường cậu không có ít lời như vậy, không chỉ là đối mặt với người xa lạ, mà còn trong khung cảnh như thế này, cậu không thể nghĩ ra đề tài.

” Vậy, Anh làm việc ở đâu?” Thang Tiểu Mạt vừa hỏi xong liền thấy hối hận, nghe nói bạn qua mạng gặp mặt kiêng kị nhất chính là hỏi thân phận thực sự.

Chu Cẩm Niên nhấp miếng trà, nói:” Hải vận Viễn Dương.” Nói xong cũng giật mình một chút, vô cùng kinh ngạc chính mình sao lại thật thà như vậy.

Bầu không khí tế nhị, một ấm nước sôi trên bếp lò ù ù rung động, Chu Cẩm Niên ở bên cạnh trầm mặc hơn một phút lại bắt đầu mở miệng, hỏi:”Trước kia đã từng kết bạn rồi chứ?”

Thang Tiểu Mạt đương nhiên hiểu được ” bạn ” mà hắn nói, cà lăm nói:” có, có một.”

” À? Chu Cẩm Niên nở nụ cười, trong lòng giống có cái gì rơi xuống, không khí không hiểu sao mà cũng thả lỏng hơn chút. Không đợi đối phương mở miệng hỏi, y liền tự động khai ra, nói:” Tôi cũng có một người bạn gái.”

Thang Tiểu Mạt hơi hơi kinh ngạc, lập tức có được lời giải thích.

“Cậu đến tuổi của tôi, cũng cần như thế.”

” Tôi sẽ không.” Thang Tiểu Mạt miệng khẳng định.

Chu Cẩm Niên không bình luận thêm, chỉ là cười cười.

Từ quán trà đi ra, Chu Cẩm Niên trực tiếp hỏi vào vấn đề chính, hỏi:” Cậu có nơi để đi không?”

Thang Tiểu Mạt cố lấy dũng khí nói:” Tôi thuê phòng trọ, tuy rằng hơi nhỏ.....”

“Vậy đến chỗ của tôi.” Chu Cẩm Niên vẫy một chiếc xe taxi.

Thang Tiểu Mạt nghĩ rằng đến nhà của Chu Cẩm Niên, xuống xe mới biết được là khách sạn, trang trí bên ngoài nhìn qua không quá xa hoa, vào cửa mới thấy có khác biệt cực lớn. Chu Cẩm Niên quen thuộc, ở bàn tiếp tân cầm chìa khóa phòng (thực ra là cái thẻ quẹt ý nhưng không biết phải dùng từ nào >”<), quay=” đầu=” chỉ=” vị=” trí=” thang=” máy=” cho=” cậu,=” bảo=” cậu=” theo=” sau.=” số=” phòng=” là=” 806,=” một=” con=” số=” thực=” may=” mắn.=” sau=” khi=” vào=” phòng=” chu=” cần=” niên=” mở=” cửa=” số=” trước,=” sau=” đó=” mới=” mở=” tivi,=” hỏi=” thang=” tiểu=” mạt.=” muốn=” tắm=” trước=” không?”=” thang=” tiểu=” mạt=” nhanh=” chóng=” lắ=” đầu.=” tôi=” tắm=” rồi!”=” chu=” cần=” niên=” nhìn=” không=” được=” lại=” cười,=” cố=” ý=” không=” để=” ý=” gương=” mặt=” đỏ=” bừng=” của=” thang=” tiểu=” mạt,=” vào=” phòng=” tắm.=” thang=” tiểu=” mạt=” tự=” gõ=” đầu=” mình,=” cần=” thận=” quan=” sát=” trang=” trí=” trong=” phòng,=” đây=” là=” lần=” đầu=” tiên=” cậu=” cùng=” người=” khác=” thuê=” phòng.=” nghiên=” cứu=” một=” lúc=” cái=” tử=” đầu=” giường,=” chạm=” rã=” đi=” tới=” cửa,=” thấy=” ở=” cái=” lỗ=” phía=” cửa=” cấm=” thể=” phòng,=” vì=” thể=” tò=” mò=” rút=” ra,=” trong=” phòng=” thoáng=” chốc=” trở=” nên=” tối=” đen.=” chu=” cần=” niên=” tắm=” một=” nửa,=” đột=” nhiên=” mất=” điện,=” khó=” chịu=” quần=” khăn=” tắm=” mở=” cửa=” đi=” ra,=” vừa=” vặn=” va=” phải=” thang=” tiểu=” mạt=” đứng=” góc=” ở=” cửa,=” hai=” người=” đều=” suýt=” chút=” nữa=” ngã=” sắp=” xuống,=” chu=” cần=” niên=” tóm=” lấy=” cửa=” phòng=” tắm,=” trong=” bóng=” tối=” thang=” tiểu=” mạt=” kéo=” lấy=” khăn=” tắm=” của=” y,=” sau=” khi=” ý=” thức=” được,=” cuống=” quýt=” ném=” xuống,=” giơ=” hai=” tay=” lên=” cao=” thể=” hiện=” cậu=” cái=” gì=” cũng=” không=” làm=” cậu=” là=” người=” trong=” sạch.=” nhờ=” một=” chút=” ánh=” sáng=” mỏng=” mảnh=” bên=” ngoài=” cửa=” sổ,=” chu=” cần=” niên=” nhìn=” thấy=” thang=” tiểu=” mạt=” cầm=” trong=” tay=” cái=” thể=” phòng,=” nhíu=” mày=” hỏi.=”cậu=” làm=” cái=” gì=” thế?”=” thang=” tiểu=” mạt=” bối=” rối=” sắp=” té=” xỉu=” rồi=” ngay=” lập=” tức,=” nói:=” ngắt,=” ngắt=” điện!”=” chu=” cần=” niên=” trằm=” mặc=” vài=” giây,=” cúi=” đầu=” nở=” nụ=” cười,=” trong=” bóng=” đèn=” chạm=” rã=” tới=” gần=” thang=” tiểu=” mạt,=” đến=” khi=” khiến=” cậu=” dán=” tại=” trên=” tường,=” cả=” hai=” đều=” cầm=” góc=” được=” hơi=” thở=” của=” đối=” phương.=” hần=” nghĩ=” đến=” đây=” là=” thủ=” đoạn=” tán=” tỉnh=” của=” thang=” tiểu=” mạt,=” chính=” mình=” nên=” phối=” hợp,=” cho=” nên=” hần=” cúi=” đầu=” hôn=” cậu,=” đầu=” tiên=” là=” cái=” trán,=” rồi=” đến=” hai=” má,=” vành=” tai,=” môi.=” thang=” tiểu=” mạt=” đáng=” thương=” trái=” tim=” đập=” lên=” 120%=” rồi,=” cứng=” ngắt=” dựa=” vào=” tường=” vẫn=” không=” nhúc=” nhích.=” ”=” há=” miệng.=” chu=” cần=” niên=” buồn=” cười=” nhắc=” nhở=” cậu.=” ”=” a.=” thang=” tiểu=” mạt=” hoàn=” toàn=” choáng=” váng,=” ngoan=” ngoan=” há=” miệng=” nhận=” hần.=” vì=” thể=” trong=” rắc=” rối=” nho=” nhỏ=” một=” đêm=” tình=” hoa=” lệ=” đã=” được=” mở=” màn.=” sự=” việc=” chính=” là=” như=” vậy.=” dù=” sao=” cũng=” phải=” mà=” nói=” lần=” đầu=” tiên=” thân=” mật=” tiếp=” xúc=” cũng=” không=” tồi,=” ít=” nhất=” với=” chu=” cần=” niên=” là=” như=” vậy,=” nếu=” hần=” ngày=” hôm=” sau=” không=” vì=” nguyên=

nhân=" gọi=" điện=" đánh=" thức=" quần=" áo=" chỉnh=" tề=" đặt=" ở=" một=" bên=" trong=" phòng=" sớm=" đã=" không=" thấy=" bóng=" dáng=" thang=" tiểu=" mặt=" "=" ông=" tổ=" à=" ngoài=" ngày=" nào=" không=" đến=" cũng=" được=" nhưng=" đừng=" có=" là=" hôm=" nay=" chứ!=" thư=" kí=" ở=" trong=" điện=" thoại=" hét=" lên=" chu=" cần=" niên=" nhớ=" tới=" lão=" tổng=" tài=" cổ=" ý=" từ=" tỉnh=" t=" đến=" kiểm=" tra=" tình=" hình=" võ=" mạnh=" cái=" trán=" một=" chút=" cấp=" tốc=" lao=" vào=" phòng=" tắm=" đánh=" răng=" thang=" tiểu=" mặt=" đại=" khái=" là=" gần=" năm=" giờ=" rồi=" khỏi=" khách=" sạn=" cậu=" không=" có=" thói=" quen=" tốt=" dậy=" sớm=" chỉ=" là=" một=" đêm=" không=" ngủ.trở=" lại=" cần=" phòng=" trọ=" việc=" làm=" đầu=" tiên=" chính=" là=" mở=" máy=" tính=" sửa=" lại=" chữ=" kí=" trên=" bbs=" tự=" nguyện=" còn=" khó=" hưởng=" thụ=" như=" vậy=" tính=" gì=" đến=" việc=" bị=" cưỡng=" gian=" tắm=" giặt=" xong=" ngồi=" xe=" buýt=" đi=" làm=" có=" thời=" gian=" ngồi=" thà=" rằng=" đứng=" còn=" hơn=" bởi=" vì=" đuôi=" hấn=" bị=" cần=" dứt=" rồi=" đây=" chỉ=" là=" một=" phép=" so=" sánh=" thang=" tiểu=" mặt=" cảm=" giác=" mình=" như=" con=" khi=" khó=" chịu=" lúc=" này=" cứ=" như=" là=" đêm=" qua=" bị=" người=" cắt=" mất=" đuôi=" vậy=" cả=" một=" ngày=" đi=" làm=" đều=" cực=" kì=" nhanh=" nhẹn=" lấy=" báo=" đưa=" tư=" liệu=" photo=" văn=" kiện=" gọi=" đồ=" ăn=" bên=" ngoài=" bận=" đến=" xoay=" mòng=" mòng=" rất=" sợ=" đứng=" nhàn=" rồi=" bị=" người=" khác=" nhìn=" thấy=" điểm=" khác=" ">

2. Chương 2

Edit: Tịt

Ngày lại ngày qua đi, cuộc sống của hai người khôi phục lại bình thường, ai cũng không liên lạc với người kia, bởi vì giữa bọn họ không hề có bất kì một phương pháp liên lạc nào, còn bởi vì người nào đó có tật giật mình không dám lên mạng tán gẫu. Thành thật mà nói thì Chu Cẩm Niên cũng nhớ đến Thang Tiểu Mặt mấy lần, nam hài phản ứng ngốc nghếch, cứ như là lần đầu tiên. Nhưng hấn cũng không hề coi đó là duyên phận, chỉ coi như một lần điểm ngo.

Cuối tuần hấn như thường lệ đưa bạn gái Tô Thụy về nhà hỏi thăm cha mẹ. Tô Thụy là bác sĩ ngoại khoa, không phải dân gốc thành phố, tuổi còn trẻ nhưng đã có chức vụ vững chắc tại bệnh viện lớn nhất thành phố, Chu Cẩm Niên cực kì khen ngợi cô. Nếu thực sự bắt buộc phải kết hôn, dựa theo phương thức hai người ở chung hiện tại, Tô Thụy là lựa chọn hàng đầu, cô xinh đẹp, độc lập, có đầu óc, cũng không hỏi đến việc riêng tư của Chu Cẩm Niên.

Đương nhiên cuộc hôn nhân như vậy thật không có đạo đức, cho nên Chu Cẩm Niên vẫn lảng tránh vấn đề này.

Ông Chu là kĩ sư bậc cao, sau khi về hưu lại được mời về, như trước giữ chức vụ ở công ty. Ông bình thường cũng không có sở thích gì nhiều, chỉ bình thường, là một cái sọt đáng ghét tiêu chuẩn (xin lỗi mình không hiểu cái câu này L), ngoài Tô Thụy, ai cũng không muốn quan tâm ông.

Bà Chu là giáo sư đại học, về hưu hai năm rồi, bình thường đều làm ủy viên hội tình nguyện nhân đạo của phố, bà đối với cô con dâu tương lai Tô Thụy này thực vừa lòng, muốn đem tất cả trù nghệ của mình ra mà truyền dạy, mà Tô Thụy này hai tay có thể cầm dao mổ nhưng lại giữ không được nồi cơm, bắt đặc dĩ, bà đành tự an ủi chính mình, có người làm rồi cũng không sợ hai người chết đói.

Chu Cẩm Niên là con độc đinh, xước một chút da, đã khiến bố mẹ lo lắng. Lúc bé chỉ phạm một lỗi nhỏ, Bà Chu liền nhốt hấn vào tủ âm tường nửa ngày, lúc được thả ra lại phải một mình quỳ chịu phạt. Mãi đến lên sơ trung, tủ âm tường đóng không được nữa, tính cách hấn cũng dần dần chững chạc. Theo tuổi tăng lên, càng ngày càng khôn khéo nội liêm, qua 30 tuổi, liền trở thành một con người tinh anh.

Ăn xong cơm tối, Tô Thụy cùng cụ ông chơi cờ, Chu Cẩm Niên ở trong bếp nghe cụ bà dạy bảo.

“Các con tính khi nào thì tổ chức?” Bà Chu đi thẳng vào vấn đề.

Chu Cẩm Niên nói:” Mẹ vội gì chứ, việc này cũng không phải lai giống, thân thể khỏe mạnh tứ chi hoàn hảo rúc vào cùng một nơi không đánh nhau là có thể ***.”

Bà Chu vừa nghe, tìm con dao khắp nơi mà không thấy, tiện tay cầm bó rau cần lập tức ném qua, Chu Cẩm Niên chật vật xin tha:” Mẹ! Mẹ đừng! Con sai rồi Con sai rồi! Ôi đau a!”

Tô Thụy nghe thấy tiếng động, quay đầu nhìn về phía phòng bếp. Ông Chu cười nói:” Tiểu Tô, đừng nhìn, chơi cờ chơi cờ.”

Tô Thụy vì thế không quan tâm nữa.

Tám chín giờ từ trong nhà đi ra, áo sơ mi trắng của Chu Cẩm Niên đã biến thành áo sơ mi xanh rồi.

“Anh lại làm cái gì khiến bác gái không vui thế?” Tô Thụy phải đi một cái lá rau cần trên tóc hấn.

Chu Cẩm Niên tự nhiên ôm lấy thắt lưng của cô, nói:” Trộm lạc bị mẹ bắt được.”

Tô Thụy tựa tiểu phi tiểu (cười như không cười), nói:” Em không biết anh còn thích ăn lạc.”

“Việc này chứng minh chúng ta còn chưa đủ sâu sắc hiểu rõ đối phương.” Chu Cẩm Niên lịch sự mở cửa xe.

Xe dừng lại tại phòng trọ đơn của Tô Thụy, hai người đối diện, Tô Thụy tự nhiên mở miệng yêu cầu:” Đêm nay đừng đi nữa nhé.”

Chu Cẩm Niên mỉm cười, nghiêng người còn mang theo một cái hôn lưỡi dịu dàng. Hấn tuyệt đối không thể cự tuyệt loại yêu cầu này, nếu không sẽ phá vỡ tình trạng cuộc sống hoàn mỹ hiện tại.

Kết quả đương nhiên là ở lại qua đêm. Chu Cẩm Niên có thể cùng phụ nữ làm tình, hơn nữa trong giả tưởng mà bản tình, hấn không phải song tính luyến, nhưng đồng tính luyến ái bình thường không thể tu luyện được đến cảnh giới của hấn.

Đại khái Thang Tiểu Mạt công việc cũng không nhiều lắm nên sau khi tốt nghiệp còn nhận hai công việc gia sư. Cậu dùng hết mọi người năng để kiếm thêm tiền gửi về cho cha mẹ, cũng không phải bởi vì trong nhà túng thiếu, mà là cậu muốn cha mẹ biết cậu ở bên ngoài sống cũng rất tốt. Mua một cái điện thoại di động bốn trăm đồng chỉ để dùng khi gọi điện về cho cha mẹ, ngoại trừ cha mẹ, không có ai biết số của cậu.

Trên người cậu vẫn còn mùi vị rất đậm của học sinh, nhìn người ánh mắt đơn thuần vô hại, nhưng làm việc cũng rất thông minh, nhưng tranh chức quyền chỉ dựa vào thông minh thôi chưa đủ, cho nên dù cho cậu có ngoan ngoãn chăm chỉ để người khác sai bảo như thế nào, trước sau vẫn không được quản lý nhìn nhận cử cậu đi làm công việc nghiêm chỉnh.

Mới hai tháng, còn nhiều thời gian. Cậu tự an ủi mình như vậy.

Mùa hè rất nhanh qua đi. Thời tiết dường như chưa được chút mát mẻ nào, khí lạnh thổi qua, tức thì đã đến mùa đông rồi.

Quần áo mùa đông Thang Tiểu Mạt đều là mua từ rất lâu trước kia mang từ nhà đến, trước kia ở trường học mặc thế nào đều không sao, bây giờ đi làm, thật sự nếu mặc quần áo bông cũ mấy năm trước đi làm rất xấu hổ, vì thế hai ngày đầu cố gắng chịu đựng, chỉ mặc một cái áo T-shirt dày tay dài, đến ngày thứ ba liền bị cảm.

Mang tư liệu đến phòng quản lý, vừa đem tư liệu đặt lên bàn quản lý, hắt xì mạnh một cái, khiến quản lý hoảng sợ.

Thang Tiểu Mạt cuống quýt xin lỗi:” Thực xin lỗi quản lý!”

Quản lý phòng tiêu thụ tuổi cũng không lớn, ấn tượng với Thang Tiểu Mạt cũng tốt lắm, chăm chỉ có thể chịu khổ, làm việc cũng chắc chắn. Nếu không phải vì cái hắt xì này, hấn thật ra có thể đã quên luôn chuyện sắp sang năm mới.

“Tiểu Thang đã đến đây bao lâu rồi?” hấn hỏi.

Thang Tiểu Mạt lập tức trả lời:” Còn 9 ngày nữa là 2 tháng.”

Quản lý từ trên bàn rút ra một tập văn kiện đưa cho cậu, nói:”Đi đến phòng hành chính lấy máy tính, làm cái này.”

Không nghĩ tới đánh cái hắt xì còn đánh ra vận may, Thang Tiểu Mạt hưng phấn mà trợn tròn mắt.

Sau khi tan tầm tự mình chúc mừng mình, cậu cố ý đi siêu thị mua đồ nấu lẩu cộng thêm một củ cải trắng, chuẩn bị nấu một nồi. Đúng lúc gần 6 giờ cao điểm của nhân viên thu ngân, cậu xách cái giỏ mua sắm kiên nhẫn xếp hàng chờ đợi ở phía cuối.

Chu Cẩm Niên gần như liếc mắt một cái liền nhận ra cậu. Mấy tháng không gặp, tóc cậu dài ra rất nhiều, thân hình thật gầy yếu, nhưng vẫn như cũ rất có sức sống. Chu Cẩm Niên nhếch một bên mép mỉm cười, bước đến. Vốn chỉ là đến mua ít sữa chua, không ngờ thu hoạch không tồi.

Rốt cuộc đến phiên Thang Tiểu Mạt tính tiền, cậu vui mừng hoan hỉ, còn chưa kịp để rổ lên bàn thu ngân, liền thấy một trận khó thở nơi cổ, chính xác là bị túm ra khỏi hàng.

” Làm cái gì?!” Thang Tiểu Mạt tức giận, ngẩng đầu trừng mắt nam nhân đang kéo cái thẻ nhân viên của cậu trước mặt.

Chu Cẩm Niên cúi đầu lật thẻ nhân viên trong tay mình, sau đó ngẩng đầu nhìn cậu cười sáng lạn, nói:”Đã lâu không gặp Thang Tiểu Mạt.”

”Bịch”, Cái giỏ của Thang Tiểu Mạt rơi trên mặt đất rồi.

Lúc trước nói, Chu Cẩm Niên không coi như duyên phận, nhưng cơ hội trước mắt này nhất định không bỏ qua. Cuối cùng, lời Thang Tiểu Mạt đang rơi vào trạng thái ngốc đứng ra khỏi siêu thị, vừa lên xe liền lập tức mở điều hòa. Tay Thang Tiểu Mạt lạnh lẽo.

” Cơm tối chắc còn chưa ăn nhỉ.” Chu Cẩm Niên vừa lái xe rời khỏi bãi đỗ xe, vừa nói, ” Ăn cái gì tôi mời.”

Thang Tiểu Mạt lại bắt đầu cà lăm, nói:”Tôi, tôi tự mình ăn, ăn lẩu.....”

Chu Cẩm Niên nói:” A?Tiện thì mời tôi được không?”

Thang Tiểu Mạt thực kiên trì nói:” Không phải thực tiện.”

Chu Cẩm Niên dừng xe ở ven đường, nhìn vào mắt Thang Tiểu Mạt, dùng âm điệu dụ hoặc nhất trong đời hần dụ dàng thôi miên:”Tiểu Mạt, nói cậu tiện, nói cậu thật vui vẻ khi gặp tôi.”

Thang Tiểu Mạt sao có thể địch nổi, hoàn toàn bị mê hoặc, ngốc hồ hồ đã nói theo:” Tiện..... Thật vui vẻ.....”

” Cảm ơn.” Tâm tình Chu Cẩm Niên khó có được tốt như vậy, liền lái xe đi ra.

Phòng trọ của Thang Tiểu Mạt chỉ là một cái phòng nhỏ gần khu làng chơi, rộng khoảng mấy mét vuông. Toàn là sách, một cái giường lò xo, một cái bàn học nhỏ, trên bàn để một cái nồi nhỏ.

Thân hình to lớn của Chu Cẩm Niên đứng bên trong có cảm giác thực áp bách. Thang Tiểu Mạt vì vậy nói với vị khách kia:”Anh ngồi một lúc, ngồi, ngồi trên giường đi.”

Chu Cẩm Niên ngồi xuống, dưới móng vang tiếng kéo kẹt, cái giường cứ như bất cứ lúc nào đều có thể sập.

Thang Tiểu Mạt tùy tiện ném sách vào góc, múc nước rửa nồi, sau đó cho nửa nồi nước chờ nó sôi.

Không muốn khiến Thang Tiểu Mạt rơi vào không khí trầm mặc xấu hổ, Chu Cẩm Niên đúng lúc mở miệng nói:” Thịt viên ăn ngon lắm a.”

” Hả?”

” Cậu ít nhất phải mua một cân.”

”Sao có tiền mua nhiều thế chứ, chỉ có 12 viên thôi.....”

”Tôi cũng không phải là cướp đồ ăn của cậu.”

” Vốn là thế.” Thang Tiểu Mạt thực ra chỉ là trong lòng nghĩ, nhưng lại thốt ra, thoáng cái mặt đỏ.

Chu Cẩm Niên đột nhiên lấy tay sờ trán cậu, nói:” Cậu đang sốt.” Thảo nào vừa nãy ở siêu thị thấy mặt cậu hồng hồng, hóa ra là sốt.

” Đi. Gặp bác sĩ.” Chu Cẩm Niên kéo hắn đi đến hướng cửa.

Thang Tiểu Mạt giãy giụa:” Nồi lẩu của tôi nồi lẩu của tôi!”

Chu Cẩm Niên lập tức rút ra phích cắm nồi lẩu điện, nói:”Tôi đền cậu nồi lẩu, đền cậu hai cân thịt viên.”

Thang Tiểu Mạt không muốn đi bệnh viện, cậu là học sinh lớn lên ở vùng nông thôn, bệnh nhỏ đau ít luôn để nó tự sinh tự diệt. Cậu cả đoạn đường đều giãy giụa một cách vô ích, không hiểu sao đến sau lại kích động, bắt đầu hát vang [3 điều quy định 8 điều chú ý].

Chu Cẩm Niên nghe cậu hồ ngôn loạn ngữ, biết đây là sốt cao nói mê, ngoại trừ buồn cười, cũng chỉ có thể xoay tay lái đi đường tắt. Bên trong xe điều hòa ấm áp, đến cửa bệnh viện vừa xuống xe, liền cảm thấy không khí lạnh đập thẳng vào mặt, nhìn không được mà hơi rụt cổ.

” Thực mát mẻ a!” Thang Tiểu Mạt đứng trước gió cảm thán.

Chu Cẩm Niên bắt lấy cánh tay cậu, cảm giác bên trong chẳng có quần áo gì, lắc đầu, cởi áo khoác của mình phủ lên bên ngoài cậu, kéo cậu hướng phòng cấp cứu mà đi.

Đo nhiệt độ cơ thể, thử máu, kê đơn, mua thuốc. Chỗ đăng ký tiểu hộ sĩ bùm bùm gõ bàn phím, xụ mặt báo:” Sáu trăm tám!”

” Mẹ của con! Cướp tiền a!” Thang Tiểu Mạt kinh hô một tiếng, phi thân đến cướp cái ví tiền trong tay Chu Cẩm Niên, người kia vội vàng giơ hai tay lên cao, rút hai tờ tiền màu đỏ gần bên ngoài.

Mãi đến khi ngồi trong phòng truyền nước biển, Thang nghèo khổ còn đang đau lòng. Đây là tiền lương nửa tháng của cậu, cứ như vậy mà tiêu mất, phá sản a. Chu Cẩm Niên ngồi bên cạnh cậu, vừa nghe cậu không ngừng cần nhân, vừa nhắm mắt nghỉ ngơi.

Qua hơn nửa tiếng, hộ sĩ đến rút châm, chợt nghe Thang Tiểu Mạt ” ọe ” một tiếng, ói ra nước chua, thân thể mềm nhũn chuẩn bị ngã. Chu Cẩm Niên tay mất lạnh lẽ ôm lấy, lớn tiếng hỏi tiểu hộ sĩ:” Sao lại thế này?!”

Tiểu hộ sĩ cứ như bay đi gọi bác sĩ, lại đo nhiệt độ cơ thể, còn cao hơn vừa nãy một chút.

” Dùng nước muối không trị được! Sốt mấy ngày rồi? Bây giờ mới đưa đến!” Bác sĩ dạy bảo.

Chu Cẩm Niên lạnh lùng trả lời:” Ông nói sốt mấy ngày, xin hỏi vừa nãy khám bệnh là anh em sinh đôi của ông hả?”

Bác sĩ câm nín. Phấn nộ viết một chút thuốc hạ sốt, dặn dò chú ý xong, quyết định đến phòng quan sát ngủ một đêm lại đến.

3. Chương 3

Edit: Tịt

Chu Cẩm Niên ghé bên mép giường ngủ, phát hiện người trên giường đã tỉnh, dường như đang vội vội vàng vàng mặc quần áo, sau đó trên vai được nhẹ nhàng choàng vào áo khoác của mình.

Hắn ngẩng đầu, cao giọng hỏi Thang Tiểu Mạt đang rón ra rón rén định chuẩn đi:” Đi đâu?”

Thang Tiểu Mạt bị dọa một cú, quay đầu không tự nhiên nói với hắn:” Đi, đi WC.”

” Tôi đi với cậu.” Chu Cẩm Niên vượt vượt mũi, đứng lên đuổi cái thất lưng nhưc mỗi.

Thang Tiểu Mạt chán nản, thành thật nói:” Không đi nữa, muốn về nhà.”

Chu Cẩm Niên ném cái áo khoác lên đầu cậu, đi ở phía trước.

Lúc sắp đến phòng trọ, Thang Tiểu Mạt nghĩ ra đến hỏi lấy danh thiếp của Chu Cẩm Niên.

” Tôi sẽ trả anh tiền.” Cậu thành khẩn nói.

Chu Cẩm Niên cả cái liếc mắt cũng không thèm liếc cậu, rút một cái danh thiếp đưa cậu, lúc cậu xuống xe mới nói:”Có việc có thể gọi điện cho tôi. Tôi cả 24 giờ đều không tắt máy.”

Sau đó đóng cửa xe, nghênh ngang mà đi.

Thang Tiểu Mạt một mình đứng ngốc, kéo kéo cổ áo chắn gió, phát hiện áo khoác còn chưa trả người ta.

Rạng sáng 4 giờ, Chu Cẩm Niên lái xe lượn hết một vòng thành phố, trong đầu không ngừng nghĩ về Thang Tiểu Mạt, hần phát giác chính mình thực khác thường. Rõ ràng là cuối thu, lại xuân tâm nhộn nhạo, chỉ sợ là sẽ có chuyện không khống chế được sẽ xảy ra.

Từ sau trung học, hần vẫn luôn cực kì nghiêm khắc với chính mình coi thường cảm nhận chủ quan, dùng lý trí để ứng phó mọi việc. Cho nên làm việc ở cơ quan tình báo một lần làm chính là mười năm rồi, chưa bao giờ mắc lỗi. Những điều này không thể hiện hần nhất định là kẻ máu lạnh, trên thực tế hần hoàn toàn thật không ngờ có ngày nào đó sẽ gặp người khiến mình động tâm. Hần không xác định được có thích Thang Tiểu Mạt hay không, nhưng trong khoảnh khắc gặp lại người kia, tim hần quả thực đập mạnh một chút, loại vui vẻ bất ngờ không thể đối gặt chính mình, loại cảm giác này chỉ từng có trong thời gian trưởng thành, quá không bình thường.

Không phải chứ, hần cười nhạo chính mình, một đồng tuổi còn chơi trò nhất kiến chung tình.

Ngày 27 tháng 10, sinh nhật lần thứ 24 của Thang Tiểu Mạt. Hết giờ làm thì về phòng trọ, căn phòng nhỏ bị cướp sạch, tiền sinh hoạt tháng sau và tiền thuê nhà đặt ở ngăn kéo bàn đều không thấy đâu, đó chính là toàn bộ tài sản cậu có. Hôm nay cũng là kỳ hạn cuối cùng chủ nhà cho cậu.

Bảy giờ tối, cậu kéo một thùng sách nặng đi ở trên đường, lục lọi túi chỉ tìm được hơn mười đồng, không chỗ nào có thể đi, nghĩ đến chỗ bảo vệ công ty qua đêm, vì thế cúi đầu bước nhanh trên đường. Đi sắp hơn nửa giờ, tay mỏi, tạm ngồi nghỉ ở trạm xe buýt. Nghiêng đầu, trùng hợp nhìn thấy khách sạn lần đầu tiên tìm hoan bữa bãi, bất chợt lại nhớ đến nam nhân tinh anh kia.

Danh thiếp chất lượng cao, chữ khải rõ ràng in: Chu Cẩm Niên, Phó tổng giám đốc Hải Vận Viễn Dương. Thang Tiểu Mạt lén cùng đồng nghiệp hỏi qua, công ty hải vận này quy mô khổng lồ, là bá chủ trong ngành.

Cùng một người như vậy quen nhau, khó tránh khỏi tự ti. Cho nên cậu quyết định sẽ không gọi điện thoại cho hần. Nếu như có thể, tốt nhất là không phải gặp hần, mặc dù biểu hiện của hần ở trên giường lẫn lộn rất khá, sẽ là một bạn giường thực không tồi- đứa ngốc cũng cảm giác được hần thân kinh bách chiến – điều này sẽ càng khiến Thang Tiểu Mạt tự ti.

Khiến cho Thang Tiểu Mạt tràn ngập tự tin cùng nhiệt tình chính là công việc của cậu, hơn nửa nhân viên phòng tiêu thụ đều ở bên ngoài làm việc, ngay cả quản lí cũng phải thường xuyên đi công tác, nhưng cậu lại cố tình ở lại trong công ty làm việc. Thực ra cậu rất muốn ra ngoài chạy rồi chạy, nhưng tình trạng trước mắt cũng đã rất may mắn rồi, lại yêu cầu nhiều hơn, cậu sợ cấp trên sẽ nghĩ hần không biết tốt xấu.

Cố gắng khi chính mình 32 tuổi, sẽ so với nam nhân này càng vĩ đại hơn. Cậu để danh thiếp kẹp trong sách xong. Tràn ngập tự tin tiếp tục bước đi.

Ngày hôm sau nói tình hình với quản lí, xin dự chi một tháng tiền lương, quản lí lại xin cấp trên, thật không khéo là trưởng phòng tài vụ nghỉ bệnh, phải chậm hai ngày. Thang Tiểu Mạt bất đắc dĩ, định xin bảo vệ cho cậu tá túc thêm mấy ngày.

Đêm đó, trưởng phòng mời toàn bộ đồng nghiệp đến câu lạc bộ đêm xa hoa nhất thành phố ca hát, chúc mừng việc hần ly hôn thành công lại trở về cuộc sống độc thân. Tử lượng của Thang Tiểu Mạt nhiều nhất là một chai bia, trong lúc chơi đùa âm ỹ bị ép uống mấy chén rượu vang, đầu nóng như sắp chín, nghiêng

ngã lão đảo chạy ra tìm WC, trên hành lang ánh đèn mờ bị lạc đường, nhìn thấy một cánh cửa cùng những cửa khác thực khác biệt, hăm hở chạy vào.

Đó đương nhiên không phải WC, đó là phòng vip. Phục vụ chuyên đứng ở cửa đã đi lấy rượu, khiến Thang Tiểu Mạt thừa cơ chui vào.

Phòng vip trang trí lộng lẫy xa hoa, Thang Tiểu Mạt vào cửa nhìn thấy, đầu càng choáng váng, nhưng cuối cùng còn biết chính mình đi nhầm, vừa lui về phía sau vừa xin lỗi. Lùi đến gần cửa, không kịp xoay người, cửa đột nhiên bị phục vụ vừa lấy rượu quay lại đẩy ra, đập mạnh vào lưng Thang Tiểu Mạt, khiến hắn trọng tâm không vững, a một tiếng ngã trên thảm.

Mấy vị khách quý cùng mấy tiểu thư bồi rượu bị chọc cười, phục vụ sinh vội vàng đi dìu hắn:” Tiên sinh, ngài không sao chứ?”

” Không sao, không sao.” Thang Tiểu Mạt đứng lên xoa cái gáy đau nhức.

Ở chỗ tối có vị khách quý nào đó một phút kia nhìn thấy cậu, liền hôn tiểu thư trong lòng, lấy cớ đi WC, cũng đẩy cửa đi ra ngoài.

Thang Tiểu Mạt tiếp tục kiên trì không ngừng tìm kiếm, kỳ thật cậu có chút cảm thấy buồn ngủ, hai đùi đi tới đi lui, đột nhiên va vào nhau, cảm giác mình sắp ngã sắp xuống, bên cạnh đột nhiên có người đưa tay ra đỡ cậu, nửa ôm nửa kéo cậu đưa đến nhà vệ sinh ở phía trước chỉ cách cậu có 3 bước chân mà cậu đã tìm đến cả 15 phút.

” Cảm –” chữ còn lại còn chưa nói ra, đã bị đặt ở trên tường, một mùi hương không xa lạ ập tới, chặn cái miệng của cậu, gần như là thô bạo hôn, nhưng cái gáy bị đập đau lại được bàn tay ấm áp giữ lấy, tránh việc lại một lần nữa bị đập lên gạch men của WC.

Sắp, sắp không thể thở! Thang Tiểu Mạt cố gắng đẩy người đang chắn trước mặt, dường như là do bản năng muốn sống.

“Chu Cẩn Niên!” Cậu rút cuộc mơ hồ gọi lên cái tên này, được cứu rồi.

Chu Cẩn Niên buông tha cậu, trong giọng nói không nghe ra hỉ giận:” Cuối cùng đã nhớ ra.”

Thang Tiểu Mạt há mồm thở dốc, đẩy hắn ra nói:” Tránh ra! Tôi muốn đi tiểu đi tiểu!”

Chu Cẩn Niên kéo cậu vào trong phòng nhỏ, khóa cửa, từ sau lưng ôm cậu, vây chặt cậu trong lòng, sau đó cẩn thận kéo khóa quần cậu xuống, bàn tay thô to mềm nhẹ vỗ về chơi đùa tính khí của cậu.

Người đang lúc say rượu, cảnh giác không đủ, thực dễ dàng bị mưu tài sát mệnh, Chu Cẩn Niên chính là người như vậy, hơn nữa người thụ hại hình như cũng không bài xích. Thân thể Thang Tiểu Mạt không có một chút kháng cự với Chu Cẩn Niên, chính cậu còn chưa ý thức được nguy hiểm. Sau khi giải quyết xong bàng quang, cậu thậm chí là rất sung sướng để Chu Cẩn Niên thủ *** thay cậu, thoải mái rên rỉ thở dốc, cong thắt lưng ngẩng cổ, hai tay tìm được vị trí phía sau đầu Chu Cẩn Niên, xoa nắn tóc hắn, đến tận lúc cao trào.

Chu Cẩn Niên nghẹn đến mức trán toát mồ hôi, hắn đã ở trạng thái hưng phấn, đáng tiếc Thang Tiểu Mạt tuyệt nhiên không có chút nghĩa khí, sau khi bắn tinh cậu liền cứ thế ngủ luôn, nếu không có Chu Cẩn Niên ôm, xả nước bồn cầu chưa kịp xả.

Chu Cẩn Niên mua dây buộc mình, còn đang xả giao, tạm thời không có dư bao nhiêu thời gian thu thập Thang Tiểu Mạt, đành phải nghiêng răng nghiêng lợi trước đặt cậu vào trong xe để cậu ngủ no một giấc đã.

Thang Tiểu Mạt cả đêm làm giấc mộng xuân, tỉnh lại lại phát hiện mình đang nằm trong một căn phòng xa lạ, chán đê mê mại, cứ như là đang nằm trên mây vậy. Hai giây sau cậu từ trên giường nhảy dựng lên, bởi vì cậu chẳng mặc cái gì cả, trên người có dấu vết đáng ngờ, hơn nữa, cái đuôi lại cắt đứt.

Trong phòng mở máy sưởi, trên tủ đầu giường đặt một cốc nước trong cùng là một bộ đồ ngủ màu trắng, đều thể hiện chủ nhân là một người rất biết cách săn sóc.

Thang Tiểu Mạt mặc áo ngủ xuống giường, đi chân trần đến bên cửa sổ nhìn ra bên ngoài. Cậu ít nhất là đang đứng ở trên tầng 15 của một chung cư cao tầng. Thu hồi ánh mắt, xung quanh lướt qua cảnh vật quen

thuộc, phòng không lớn, trang trí đơn giản, hần đứng lại trước một cách cửa khép hờ, nghe được bên trong truyền đến tiếng gõ bàn phím cực nhanh. Cậu không có dũng khí gặp người ở bên trong.

“Cậu còn định đứng ở nơi đó bao lâu? Thang Tiểu Mạt?” Chu Cẩm Niên ở trong thư phòng lên tiếng.

Thang Tiểu Mạt bất đắc dĩ, đẩy cửa ra. Chu Cẩm Niên chưa nhìn cậu, nhìn chăm chăm màn hình máy tính, hai tay rõ ràng là đang rất bận, miệng ngậm điều thuốc chỉ còn một nửa, mặc một cái áo ngủ giống hần, vạt áo trước rộng mở, tùy tiện giống như một con mèo lười nhác.

” Sáng ăn gì? Trong tủ lạnh có sữa với yên mạch.” Hần lấy một tay cầm điều thuốc, phiêu mắt liếc Thang Tiểu Mạt một cái.

Thang Tiểu Mạt buồn bực, ỉu xiu, nói:” Anh giàu đồ bìm leo.”

Chu Cẩm Niên cứ như là không nghe thấy, hỏi:” Đi chân đất không lạnh sao?”

Thang Tiểu Mạt không lên tiếng, cúi đầu tựa vào sô pha, bàn chân trần nhẹ nhàng cọ xuống sàn.

Chu Cẩm Niên làm xong rồi, rời máy tính đi đến cạnh xuống bên cạnh Thang Tiểu Mạt, tiếp nhận ánh mắt mê mang lại có chút trách cứ của Thang Tiểu Mạt, mới mở miệng nói:” Vì sao không gọi điện thoại cho tôi? Làm mất số di động?”

Thang Tiểu Mạt nói:” Anh là gì của tôi a?” kỳ thật cậu là muốn nói: Anh nghĩ anh là ai a.

Chu Cẩm Niên sờ đầu của cậu, nhẹ nhàng thở dài, nói:” Chúng ta thương lượng chút đi.”

” Cậu cũng đã hai mươi tuổi, bên cạnh không có ai, bình thường việc giải quyết nhu cầu sinh lý chắc chắn là rất đơn điệu, tôi thì, trước mắt không có người tiếp cận, chúng ta ở trên giường lại rất ăn ý, cho nên, cậu thử suy nghĩ một chút, có muốn làm bạn giường hay không, cậu kinh nghiệm ít, chắc là phát hiện mình không thích phụ nữ rất muộn đúng không?..... Vòng luẩn quẩn hỗn loạn này cậu còn chưa hiểu gì, tìm một người phù hợp làm tình cũng không phải dễ. Tôi rất thích cậu, cậu nếu nguyện ý, gọi tôi một tiếng anh, có chuyện gì tôi cũng có thể chăm sóc cho..... Số điện thoại cũng cho cậu, cậu nếu muốn cùng tôi quan hệ, chỉ giống như chiêu kê, tôi cam đoan tận mọi khả năng vừa gọi là đến. Khi nào thì không muốn, nói thẳng một tiếng, hảo tụ hảo tán.”

Thang Tiểu Mạt im lặng nghe, hỏi:” Cũng chỉ là trên giường, phải không?”

Chu Cẩm Niên gật đầu, bổ sung nói:” Nếu cậu đồng ý, như vậy cũng phải tận mọi khả năng vừa gọi là đến, đây là một chút công bằng.”

Thang Tiểu Mạt nhìn bộ dạng của hần không giống nói giỡn, tuy rằng đem chuyện trên giường ra nói rõ ràng như thế này có chút hoang đường, nhưng có vẻ cũng không tệ lắm, nếu chính mình có quyền nói dừng lại, tốt như vậy đi.

” Tôi nghĩ, có thể thử xem.”

Chu Cẩm Niên cười vui vẻ, đi đến trước bàn làm việc, từ trong ngăn kéo lấy ra một cái hộp gấm, trong hộp là một cặp nhẫn bảo thạch kiểu dáng tinh xảo. Hần lấy một trong hai chiếc đưa cho cậu, nói:” Giữ làm tín vật, xem như ước định. Hi vọng cậu mỗi ngày đều đeo, đến ngày tách ra thì trả lại cho tôi.” Nói xong, lấy chiếc còn lại đeo vào ngón giữa tay trái mình, giờ lên cho Thang Tiểu Mạt xem.

Thang Tiểu Mạt cảm thấy kì quái, nói:” Đeo trên tay, đi làm không thuận tiện.”

Chu Cẩm Niên tháo xuống sợi dây chuyền bạch kim mình đã đeo nhiều năm xuống, xỏ nhẫn vào, thay Thang Tiểu Mạt đeo, thuận miệng hỏi:” Ở nhà mẹ cậu gọi cậu thế nào?”

“..... Thang Thang.”

” À. Thang Thang.” Chu Cẩm Niên mặt mang theo tiểu ý, cho cậu một cái ôm chặt.

Đội tài vụ dự chi người cũng đã sắp chết đói. Thang Tiểu Mạt đành phải mượn tiền đồng nghiệp trước, cả ngày cuối tuần đều đi tìm phòng trọ phù hợp, cậu không muốn thuê chung với người khác, muốn có một không gian thanh tịnh riêng, trong suy nghĩ là cực độ bảo vệ riêng tư của mình.

Chu Cẩn Niên nói nếu không tôi để căn phòng thuê trước kia cho cậu, từ đầu đã không có ai ở, tiền thuê tính cậu thấp một chút, tốt xấu gì cũng coi như là bạn bè.

Thang Tiểu Mạt trêu đùa nói:” Vậy lại cho tôi mượn cái xe lái lúc đi.”

Chu Cẩn Niên không ngờ chỉ đơn giản, nói:” Cậu có giấy phép sao lại không nói sớm, thích cái nào?”

Thang Tiểu Mạt không nói gì.

Hai ngày sau Chu Cẩn Niên gọi điện cho Thang Tiểu Mạt, bảo cậu qua chỗ hắn lấy chìa khóa phòng.

Lúc Thang Tiểu Mạt đến, Chu Cẩn Niên đang để đồ vào trong tủ lạnh.

“Anh đã nói nơi này không có ai ở.” Thang Tiểu Mạt nhú mày.

Chu Cẩn Niên nói:” Đây là đèn cho cậu, nồi lẩu của cậu, còn có hai cân thịt viên.”

Thang Tiểu Mạt nói:”Sao tôi lại có cảm giác đang bán mình cho anh.”

Chu Cẩn Niên cười nói:” Đạo đãi khách của Chu gia mà thôi, cậu đừng suy nghĩ nhiều.” Vì thế cứ tiếp tục từng thứ từng thứ cho vào.

“Ăn cơm tối chưa?”

” Chưa. Không phải nói là vừa gọi là đến sao, tôi còn chưa kịp ăn.”

“Mì thịt bò và mì sườn lợn, cậu thích cái nào?”

” Mì thịt bò.”

Chu Cẩn Niên lấy miếng thịt bò, đứng lên đi đến bồn nước rửa, thuần thục cầm dao cắt thái, bật lửa đổ dầu, lấy ra cái tạp dề treo ở bên.

Nếu Thang Tiểu Mạt cẩn thận chút, cậu sẽ phát hiện phòng bếp kì thực cực kì sạch sẽ căn bản là chưa bao giờ có người dùng, dầu ăn muối dấm đều là đầy tràn, hiển nhiên là vừa bố trí chuẩn bị.

Thang Tiểu Mạt đột nhiên nghĩ đến sơ hở:” Nếu một bên muốn làm một bên không muốn, thì phải làm sao?”

Chu Cẩn Niên đổ thêm mắm vào thịt bò đã xào chín, thêm nước cho mì vào trong nồi, nói:” nếu là như vậy, tôi hi vọng cậu vẫn có thể đến, tùy tiện nói chuyện một chút cũng được.”

” Anh vốn không có lúc nào không muốn làm à?”

Chu Cẩn Niên lại cười, múc hai bát mì lớn, đưa cho Thang Tiểu Mạt một chén, làm trò nháy mắt với cậu.

” Tôi liền liêu mình bởi quân tử.” Hắn nói.

4. Chương 4

Edit: Tịt

Bà Chu là người đầu tiên phát hiện Chu Cẩn Niên có hành động khác thường. Hiểu con không ai bằng mẹ, tuy nói con trai càng lớn càng khó hiểu, nhưng có một số hành động thói quen lúc nhỏ, là không thể che giấu. Ví dụ như, một lần ăn hai chén cơm lớn, một hơi uống sặc một chén nước, điều này chứng tỏ tâm tình anh tốt lắm.

Sau khi ăn xong một nhà ba người cùng Tô Thụy ra ngoài đi dạo lượn các cửa hàng, một cảnh tượng hòa hợp, thừa dịp Tô Thụy giúp ông Chu chọn dụng cụ câu cá, bà kéo Chu Cẩn Niên sang một bên, nhỏ giọng hỏi: “Con cầu hôn với Tiểu Tô rồi? Nó đồng ý rồi?”

Chu Cẩn Niên nói:” Mẹ lại nghĩ linh tinh, ai nói với mẹ thế, nhất định đừng để Tô Thụy nghe thấy.”

Bà Chu kéo tay anh lên, chỉ vào nhăn hỏi:” Vậy cái này là gì đây.”

Chu Cẩn Niên cười như vừa bắt được trăm vạn, nói:” Con chỉ là thấy đẹp, đeo chơi thôi.”

Bà Chu nửa tin nửa ngờ, nhìn về mặt cười không đúng đắn của anh, lại tức giận, duỗi tay véo mạnh một cái, Chu Cẩn Niên kêu đau oai oái.

” Mẹ nói cho con biết, thằng nhóc, mày mà làm mất cái này, không thành được một đôi, cứ thử xem xem mẹ có đánh chết mày không!” Bà Chu hung tợn cảnh cáo.

Thang Tiểu Mạt cuối cùng cũng bắt đầu làm nghiệp vụ rồi. Tổ của cậu phụ trách giảm bớt chi phí nội doanh, cậu trước tiên là thử chạy vào thành phố.

Áo sơ mi trắng, cà vạt, âu phục giá rẻ màu tối, cầm cặp công văn, vừa mới đi đến văn phòng, đã có đồng nghiệp nữ cảm thán:” Tiểu Mạt, cậu vẫn là đứng mặc những bộ quần áo như thế này nữa, dù mặc thế này, cũng vẫn chỉ là một thiếu niên xinh đẹp thôi.”

Thang Tiểu Mạt cực kì xấu hổ mà sờ sờ gáy, trong lòng cảm thán giá cả leo thang, một hai tháng này tiền cậu tiêu phí cho quần áo đã vượt qua dự tính một cách nghiêm trọng, quần áo mùa đông rất đắt.

”Tôi cảm thấy cậu mặc cái gì đều đẹp hết.” Chu Cẩn Niên vừa nói vừa cởi quần áo,”Không mặc gì cũng rất đẹp.....”

Thang Tiểu Mạt ngồi ở sô pha, ngẩng đầu nhìn nam nhân này cởi từng cái từng cái áo khoác, áo len, quần dài, tự nhiên mà phơi bày cơ thể cường tráng của anh, thành phần tri thức tinh anh mỗi ngày ngồi ở văn phòng, còn có thể bảo dưỡng một dáng người tốt cũng không dễ, chắc hẳn là thường xuyên đến phòng tập thể thao. Thang Tiểu Mạt cứ nhìn chăm chăm bộ phận đang lộ lên trong quần lót của Chu Cẩn Niên.

Chu Cẩn Niên trầm thấp cười, tiến lại cúi đầu ghé sát cậu, nói:” Cái này để lại cho cậu cởi.”

Thang Tiểu Mạt cà lăm:” Tự, tự anh không biết cởi sao, tôi, tôi còn một cái chưa cởi mà....” sau đó là một tiếng thét kinh hãi, hai người đổi vị trí, Chu Cẩn Niên ôm cậu đặt trên người mình, không khách khí động thủ.

” Làm, làm gì!” Thang Tiểu Mạt túm chặt cổ áo lại khó bảo vệ quần, gấp đến mức không ngừng giãy giụa.

Thanh âm Chu Cẩn Niên lại càng trầm, vỗ mạnh một cái vào cái mông trắng nõn lóa lóa của cậu, cắn vành tai cậu, nói:” Cậu lại động, tôi không dám bảo đảm sẽ xảy ra chuyện gì đâu đó.”

Thang Tiểu Mạt cứng đờ, cảm nhận được rõ ràng cái thô cứng ở dưới người, ngẩng đầu đối diện ánh mắt đen như bóng đêm của Chu Cẩn Niên, đột nhiên có chút miệng khô lưỡi khô:” Chuyện kia.....Bây giờ bắt đầu à?”

” Không phải thì cậu gọi tôi tới làm gì?” Chu Cẩn Niên mỉm cười hỏi, hai tay đưa xuống, đầu ngón tay tiến vào quần lót của cậu, lực đạo vừa phải xoa nắn hai cánh mông của cậu.

Thang Tiểu Mạt suýt chút nữa thì hét lên, cậu chỉ nghĩ từ từ tiến đến, chứ không phải vừa vào cửa liền cởi quần áo tiến thẳng vào chủ đề. Há miệng nhưng lại không kêu được, Chu Cẩn Niên đã trước một bước mà hôn cậu.

Triền miên kịch liệt trần trọc liếm hôn, mặt Thang Tiểu Mạt nóng bừng lên, muốn tránh đi, nhưng đầu lại bị bàn tay to lớn của Chu Cẩn Niên ôm lấy, hai tay đẩy đẩy, muốn ngăn anh cởi quần của mình, nhưng kinh nghiệm lại không đủ, chỉ thoáng chốc đã bị hôn đến mơ màng.

Chu Cẩn Niên chính là thích phản ứng ngây ngô mất tự nhiên của cậu, thân thể thanh niên mềm dẻo mẫn cảm, xinh đẹp cân xứng, còn hơn cơ thể rắn chắc của những kẻ thường đến phòng tập thể thao. Anh buông tha bờ môi của cậu, chuyển đến vuốt ve lỗ tai và gáy của cậu, cảm giác rõ ràng nam hài trong ngực rung mình một chút.

Không biết mình vận khí thế nào mà có thể gặp được cậu nhóc này. Chu Cẩn Niên cảm thán, chắc là ông trời thấy chính mình đáng thương rồi.

” Đi đến giường đi, được không?” Giọng nam khàn khan gọi tình, quyến rũ mời gọi.

Thang Tiểu Mạt hơi há miệng thở dốc, ánh mắt mờ mịt mơ màng nhìn Chu Cẩm Niên, cánh tay đặt trên cổ anh bất động, giống như là không có nghe được. Loại tình hình này cậu không hề có kinh nghiệm gì đáng nói, vèn vèn chỉ có hai lần, lần đầu tiên Chu Cẩm Niên tiến tới ào ào khiến cậu không kịp hoàn hồn, lần thứ hai say rượu, toàn bộ hình ảnh đều mơ màng rời rạc, cho nên cậu vẫn là không kinh nghiệm, thậm chí hôn môi, đều không quen hít thở.

Nhưng Chu Cẩm Niên không quan tâm, anh thích bạn giường như vậy. Nhìn gương mặt đỏ bừng này, cái miệng ướt át đã bị dây dưa, anh đợi không được đến lúc Thang Tiểu Mạt trả lời, xoay người một cái liền đặt cậu dưới thân, cúi đầu cắn yết hầu của cậu.

” A!” Thang Tiểu Mạt kinh hoảng ngắc đầu, phản xạ có điều kiện mà rút tay muốn đẩy ra, động tác của Chu Cẩm Niên lại nhanh hơn nhiều, nhanh chóng nắm tay cậu đặt lên trên đầu, giễu cợt nói:” Cưng à, ngoan ngoan đừng phản kháng anh nữa, nếu không anh sẽ dùng trò của lưu manh đó.”

Trò của lưu manh..... Thang Tiểu Mạt đột nhiên tỉnh táo, sao lại thế này, tất cả đều không như suy nghĩ của cậu, cậu mất rất nhiều thời gian suy nghĩ trăm ngàn loại tư thế, đương nhiên, tất cả đều là tưởng tượng, nói chung cậu vẫn chưa đủ dũng khí làm trò lưu manh đâu.

” Chờ, chờ một chút! Chờ một chút!!” Đầu óc thanh tỉnh, khí lực cũng sẽ trở lại, giấy dựa kịch liệt, ngay lập tức, Chu Cẩm Niên bởi vì cậu kiên quyết giấy dựa mà bỏ tay ra. Thang Tiểu Mạt nhảy xa ba thước, tránh ở bàn trà vù vù ha ha thở dốc.

” Làm theo lời tôi! Làm theo lời tôi, anh nói rồi, tôi có thể coi như chiêu kỹ.” Đối mặt với Chu Cẩm Niên đang nhăn mày hơi tức giận, cậu đưa ra lời giải thích như thế.

Chu Cẩm Niên nghĩ, chơi vui. Vì thế hỏi:” Được rồi Thang tiên sinh, sơ pha sà nhà phòng tắm phòng bếp, hay là ngài thích ra ngoài ban công làm?”

Thang Tiểu Mạt nuốt nước miếng:” Nằm, phòng ngủ là được rồi.”

Ánh mắt Chu Cẩm Niên thật sự cứ như sói nhìn dê, chậm rãi đùa, hỏi:” Vậy cậu thích dùng loại tư thế nào? Từ sau tiến vào có vẻ dễ, lúc động cũng dễ dàng điều khiển độ nông sâu, a, giống như lần trước làm như vậy cậu thoải mái không? Lúc sau cậu lại khóc đến rồi tỉnh rồi mù.....”

Thang Tiểu Mạt lỗ tai ong ong, nghe những lời này thế mà lại từng chút một nhớ lại, hai chân như nhũn ra, vội vàng ngồi xổm xuống, khép hai đùi lại.

Chu Cẩm Niên cố gắng nhịn cười, đi qua ôm cậu:” Vậy chúng ta vào phòng ngủ đi, Thang Thang đừng ngồi ở chỗ này chứ, sẽ cảm lạnh.”

Đang định đưa tay đến ôm, đột nhiên di động vang lên, không khí ái muội màu hồng đột nhiên bị phá vỡ. Chu Cẩm Niên đứng lên đi đến giá áo lấy từ trong túi áo khoác, nhanh nhẹn tiếp nghe.

“..... Tôi đúng lúc đang có chuyện quan trọng, ngài gọi đến..... Fuck! Mẹ nó tên khốn này thật đúng là biết chọn thời điểm..... Được rồi tôi đến ngay đây.”

Ba một tiếng gấp điện thoại lại, anh quay đầu nhìn Thang Tiểu Mạt vẫn còn ngồi đó, ôm đầu gối, cũng đang nhìn anh.

” Thực xin lỗi. Công ty có chút việc quan trọng, nếu không thì, tối tôi vẫn có chút.....”

Thang Tiểu Mạt vừa lúc đâm lao phải theo lao thôi, vội vàng xua tay khách khí nói:” Không không không không! Anh có việc anh đi nhanh đi anh đi nhanh đi!”

Chu Cẩm Niên cũng không dây dưa, vừa mặc quần áo vừa nói:” Đừng ngồi xổm ở đó, hoặc là mặc quần áo hoặc là leo lên giường, phòng bật điều hòa cũng sẽ bị cảmCậu vẫn có thể lại gọi điện thoại cho tôi, đúng không?”

” Đương nhiên!” Thang Tiểu Mạt đầu gật như trống bỏi, trong lòng nói thầm, sớm biết anh là con sói như vậy thì đã không gọi anh.

Mở cửa, Chu Cẩm Niên dừng một chút, xoay người nói với Thang Tiểu Mạt đang chuyên tâm cài cúc áo:” Nghe này, trong vòng 3 ngày cậu không được gọi đến, tôi sẽ gọi cho cậu.”

Sau đó đẩy cửa rời đi. Thang Tiểu Mạt một mình đứng, lăm bầm lâu bầu:” Còn nói là chiêu kỹ, đây rõ ràng chính là bán ***.....”

Tông Nhạc nhìn thấy xe Chu Cẩm Niên đang tiến vào cơ quan, ngẩng đầu nhìn giờ, cũng chỉ mới mười phút, không hề là người chuyên nghiệp nổi tiếng đúng giờ. Hắn quen Chu Cẩm Niên 10 năm, quen nhau nhưng trước nay không qua lại, làm nghề như bọn họ, không thể không như thế, hắn ở cơ quan tình báo làm chủ nhiệm 15 năm, căn bản là không có một bạn bè nào biết.

Tòa nhà kiểu cũ, cầu thang bằng gỗ vang lên tiếng kẽo kẹt, bước chân vững vàng dần đến gần, Chu Cẩm Niên vào cửa:”Trò gì lợi hại đến mức ngài không giải quyết được?”

Tông Nhạc cười hỏi:” Quấy rầy việc tốt của cậu?”

” Khụ, còn không phải là việc vặt vãnh của công ty, tôi cũng phải kiếm chút tiền sinh hoạt.” Chu Cẩm Niên đặt mông ngồi trước màn hình máy tính, nhú mày nhìn mấy thứ trên màn hình.

” Cấp trên vừa gửi đến, chính là có kẻ xâm nhập vào máy, nửa giờ không phá được, thì chỉ còn chờ tư liệu bị tung ra ngoài, cậu vẫn chưa biết là thần tiên phương nào làm.” Tông Nhạc rót chén trà, tự mình đưa cho Chu Cẩm Niên.

Chu Cẩm Niên vội vàng đón lấy, nói:”Ngài đã sắp về hưu rồi còn làm khổ ngài như vậy, cấp trên cũng thật là không có nhân tính.”

Tông Nhạc nói:” Cậu nhanh nhanh tìm, không cần để ý tôi, coi như không có tôi.”

“ Vậy hay là ngài đi ra ngoài đi dạo một chút?” Mắt Chu Cẩm Niên không rời màn hình máy tính.

Tông Nhạc nhẹ nhàng rời đi. Nửa giờ sau quay lại, văn phòng đã sớm không còn bóng dáng Chu Cẩm Niên, lại nhìn máy tính, nguy hiểm đương nhiên được giải quyết rồi, trên màn hình chỉ còn lại trò dò mìn, toàn bộ diệt sạch, ghi lại chỉ mất có 41s.

” Thăng quý nhỏ!” Tông Nhạc vỗ lưng ghé cười mắng.

Thơi gian ba ngày không dài, nhưng đủ để Thang Tiểu Mạt tìm ra một cái lý do chu toàn lại không mất mặt. Lúc Chu Cẩm Niên gọi điện đến, cậu trốn trong WC công ty nói chuyện:”Thực xin lỗi tôi đang ở ngoài.”

Chu Cẩm Niên hỏi:” Ở đâu tôi tới đón cậu.”

Thang Tiểu Mạt nói:” Tôi ở tỉnh H.”

Chu Cẩm Niên ở đầu này điện thoại nơi cậu không nhìn thấy được nhếch mồm:” Vậy được rồi, cậu trở về lại gọi điện thoại cho tôi.” nói xong cũng không dây dưa nhiều mà treo điện thoại luôn.

Thang Tiểu Mạt nhìn chăm chăm điện thoại thật lâu, nghĩ rằng người này thật đúng là thăng thần, chính là phong cách của một kẻ lãnh đạo.

Trở lại văn phòng, đồng nghiệp nói có người gọi điện đến văn phòng tìm cậu.

Thang Tiểu Mạt hỏi:” Là ai?”

Đồng nghiệp nói:” Cậu ta nói là anh cậu, bảo cậu nghe điện thoại, tôi nói cậu đi WC, cậu ta không nói cái gì liên dấp máy.”

Thang Tiểu Mạt lập tức có cảm giác xấu hổ như bị cởi sạch quần áo, cuộc gọi kia nhất định là của Chu Cẩm Niên, cậu chắc chắn.

Vì thế nguyên cả một ngày cậu đều chờ Chu Cẩm Niên gọi điện đến hỏi cậu, nhưng gần đến giờ về vẫn là không có, cậu đột nhiên có cảm giác Chu Cẩm Niên sẽ không liên lạc với cậu nữa, kiểu người giống như anh, nhất định là cực kỳ cao ngạo. Hết giờ có chút thấp thỏm trở lại căn phòng Chu Cẩm Niên cho cậu thuê, không thấy ai hết, Thang Tiểu Mạt một mình một người xem ti vi đến nửa đêm, cuối cùng vuốt vuốt cái nhún trên cổ liền ngủ.

Liên tục nửa tháng hai người đều không có liên lạc gì. Thang Tiểu Mạt dần dần ném luôn người kia ra sau đầu quên sạch sành sanh, một người một mình sống trong căn phòng lớn, tự tại trước nay chưa từng có làm

cậu quên hết tất cả, thường xuyên nổi hứng làm một chút chuyện làm người ta muốn ngắt xủ, thực tế thì đây thần kinh cậu khá là lớn.

Chu Cẩn Niên thật sự là xui xẻo, thời gian nửa tháng là đi ra nước ngoài khảo sát, sau khi phong trần mệt mỏi gấp gấp trở về, việc đầu tiên làm là đến nhà trọ kia để xem thử mình có may mắn gặp Thang Tiểu Mạt ở đó hay không, cậu đang trốn tránh anh, Chu Cẩn Niên đã sớm chuẩn bị tinh thần đến nơi sẽ không có người.

Cho nên anh hoàn toàn không thể ngờ lúc mở cửa bước vào sẽ bị một mùi thối xông đến khiến muốn lùi lại. Dũng cảm đổi giày vào cửa, đi đến phòng bếp, chỉ thấy bạn học Thang Tiểu Mạt đang đeo một cái tai nghe lớn, vừa ngâm nga ” ư ử ư ử “, đứng dựa lưng về phía anh đang rán đậu.

Chu Cẩn Niên muốn cười, không đi quấy rầy cậu, khoanh tay, nghiêng người dựa vào cửa phòng bếp, xem cậu khi nào thì phát hiện mình.

Thang Tiểu Mạt đang vui vẻ, hát đến ” Chiêu bài của kẻ lắm bệnh Đông Á, đã bị ta một cước đá văng ra!” Câu này, cuối cùng một tiếng ” hừ!”

Nhảy mạnh xoay người, tạo hình là tạp dề màu hồng, một tay là nắp nồi một tay là cái thìa (thìa mà có lỗ lỗ), cứ như vậy mà đối mặt với Chu Cẩn Niên.

Chu Cẩn Niên tựa tiểu phi tiểu nhìn cậu, Thang Tiểu Mạt trong nháy mắt đã hóa đá.

Ước chừng mười giây, bạn học Thang mới phản ứng được, kéo cái tai nghe xuống, thu lại tứ chi, ra vẻ bình tĩnh nói:” Xin chào.”

” Chào.” Chu Cẩn Niên nhin cười, hỏi:” Làm cái gì mà lại thối như vậy?”

” Đậu.....” Thang Tiểu Mạt xoay người, mặt nóng đến muốn nổ tung, trong lòng đang nói thầm, suýt chết, người này sao lại không lễ phép như vậy đột nhiên chạy vào nhà người ta, hoàn toàn không có khái niệm đây là phòng ở của người ta.

Chu Cẩn Niên tiến đến nhìn vào trong nồi cái vật hình lập phương màu vàng đang chuyển động, hoài nghi hỏi:”Thối như vậy có thể ăn không?”

” Anh chưa từng ăn?! Tôi lúc học mẫu giáo bé đã thường ở trường học mua cái này ăn!” Thang Tiểu Mạt dùng đũa gắp một miếng, chấm một chút tương, đưa cho anh.

Chu Cẩn Niên do dự nhưng cũng nhận, nín thở bỏ vào trong miệng ăn, vừa ăn vừa gật đầu:” Ừm..... Ừm..... Cũng được.”

Thang Tiểu Mạt nhếch miệng cười. Chu Cẩn Niên nghĩ thầm, may mà tên nhóc này dễ bị rời đi lực chú ý, dù sao vẫn là không bị khó xử thêm.

Cơm tối, cuối cùng vẫn là Chu Cẩn Niên vào bếp làm. Kỳ lạ lúc xuống máy bay anh còn cảm thấy mệt, vừa cầm cái nồi đã không còn mệt mỏi. Thang Tiểu Mạt đứng ở bên cạnh cầm một thanh tre xuyên 20 miếng đậu, bẹ bẹ ăn đến vui vẻ.

Chu Cẩn Niên đều xem ở trong mắt, nói:”Cũng cho tôi vài miếng đi cậu sao lại không nghĩa khí như vậy.”

Vì thế mà Thang Tiểu Mạt cứ cậu một miếng anh một miếng, thuận tiện nói chuyện phiếm.

” Anh tốt nghiệp trường nào?”

” Nam Đại.”

” Oa!” Thang Tiểu Mạt kêu một tiếng:” Thảo nào.”

” Cái gì?”

”Nhìn qua chính là bộ dáng rất tài giỏi, anh trước kia ở trường học nhất định là rất được mọi người ý nhỉ?”

” Làm sao mà thấy thế?”

”Ngoại hình anh đẹp.”

Chu Cẩn Niên a một tiếng, nói:” Ngoại hình?”

” Chính là ngoại hình.”

(nói thực thì chỗ này mình không biết phải dịch sao L(căn bản rằng thì là mà: Anh Thang anh ý dùng tiếng địa phương của từ ngoại hình có âm Hán Việt là Mại Tương, nhưng mà anh Niên thì đương nhiên là không hiểu tiếng địa phương của em nó)

” Chính là ngoại hình.”

“Ngoại hình của cậu đẹp bán cũng đắt phết đó.” Chu Cẩn Niên nói:” Cậu treo biển hành nghề tôi nhất định cổ vũ.”

Thang Tiểu Mạt mặt không chút thay đổi nuốt miếng đậu nói đùa:” Anh mắt không tồi, ra sau xếp hàng đi.”

Chu Cẩn Niên cười, giống, quả thật chính là cái người “Nhị đạo buôn lậu” cùng mình nói chuyện hai năm. Cơm nước xong Thang Tiểu Mạt ngồi sô pha xem ti vi, Chu Cẩn Niên tắm rửa sạch sẽ đi ra, nửa thân trần ướt át, lập tức đi đến bên cạnh điều hòa thổi tóc. Thang Tiểu Mạt cố gắng che dấu trạng thái phòng bị của mình, thản nhiên nhìn quét một vòng những vũ khí có khả năng sát thương mình có thể với tay lấy, bao gồm gạt tàn, lọ hoa, điện thoại, đèn bàn bằng thủy tinh, bàn trà – cái này hình như hơi lớn, ném không được.....

Chu Cẩn Niên liếc mắt nhìn thấy vẻ cảnh giác của Thang Tiểu Mạt, trong lòng cảm thấy buồn cười, đại khái thật sự là đã khiến cậu sợ hãi rồi. Nhưng anh đêm nay đích xác là muốn ôm một người ngủ, vấn đề này nhất định phải giải quyết.

Vì thế anh hơi khô tóc, mặc áo ngủ vào, tùy tiện buộc dây lưng đi đến ngồi cạnh Thang Tiểu Mạt.

Thang Tiểu Mạt thực chuyên tâm xem chương trình trên TV, dạy phương pháp nuôi gà, xem đến mức mắt cũng không chớp một cái.

Chu Cẩn Niên nhìn gương mặt trẻ trung nhẵn nhụi của cậu, lông mi cong dài, cái mũi xinh xắn, môi hình trái tim, cực kì quyến rũ, khuôn mặt này không tính là đẹp trai, nhưng quả thật là xinh đẹp hơn người, nhìn xuống cái cổ mảnh khảnh, yết hầu hơi nổi lên, trên xương quai xanh là cái nhẫn phỉ thúy hoàn mỹ gia truyền nhà họ Chu đang lấp lạng xỏ trong dây chuyền.....

” Khụ.” Chu Cẩn Niên nhuần nhuần hắt, nói:”Mấy hôm nay ngủ phòng tôi à?”

Thang Tiểu Mạt:” A? Anh không phải là không ở chỗ này sao?”

Chu Cẩn Niên không phủ nhận nói:” Là có chỗ ở, thỉnh thoảng vẫn ngủ lại chỗ này.”

Thang Tiểu Mạt nhìn đồng hồ, nói:” Thời gian không còn sớm nữa, anh nhanh đi đi.”

Lệnh đuổi khách quá rõ ràng, Chu Cẩn Niên không nói gì.

” Đêm nay tôi không muốn đi, muốn ngủ ở đây.” Chu Cẩn Niên càng nói càng cảm giác tội ác đầy mình.

“Thế tôi ngủ sô pha. Ngủ ngon.” Gà bắt đầu bước vào thời kì động dục, trên TV có nói các bước thiến gà.

Bất đắc dĩ nhìn cậu một cái, Chu Cẩn Niên đành phải đứng dậy trở về phòng.

Thang Tiểu Mạt nghe được tiếng đóng cửa sau lưng, rốt cục nhẹ nhàng thở ra, nghiêng người nằm xuống sô pha.

Ban đêm phòng khách trống trải có hơi lạnh, Thang Tiểu Mạt ngủ không được an ổn. Cậu mơ mình chỉ mặc một cái áo sơ mi đi giữa một vùng tuyết trắng, cứ đi cứ đi, đột nhiên thấy phía trước có ánh lửa, vì thế vui sướng chạy về phía trước, thấy một cái nhà gỗ, đẩy cửa ra, lò sưởi trong nhà lửa cháy rừng rực, sàn trải đầy thảm lông dê, một con gấu đen lớn ở bên cạnh đi đến, ấm áp ôm lấy cậu, thật là thoải mái.

Chu Cẩn Niên nhìn Thang Tiểu Mạt cười ngây ngô cọ qua cọ lại trong lòng mình, nhịn không được mỉm cười. Cậu còn trẻ, đơn thuần không thiết lập phòng vệ, dễ dàng tin tưởng người khác, tính cách như vậy có lẽ phải trải qua rất nhiều thất bại mới có thể trở nên hiểu đời hơn. Anh đột nhiên không muốn cậu trở nên

hiều đời hơn, một Thang Tiểu Mạt như này là cái anh cần, bỏ qua người này, có thể sẽ không có người tiếp theo.

Nhìn cái nhấn trên cổ cậu, cúi đầu hôn lên thái dương cậu, kéo chần, cùng cậu chìm vào giấc ngủ

5. Chương 5

Edit: Tịt

Thời tiết càng ngày càng lạnh, sau đông chí, thỉnh thoảng lại có mưa đá, nam nữ già trẻ trên đường chạy tới chạy lui vội vàng, đội mũ và đeo khăn thật dày, chỉ lộ ra hai ánh mắt, thì cũng là cúi đầu lãnh đạm nhìn mọi vật.

Thang Tiểu đứng trước gương tập đi tập lại nét mặt và nụ cười chuyên nghiệp cùng với ngữ điệu tốc độ nói chuyện, tốt nhất là kiểu lời nói mà khiến người nghe không có cách nào có thể từ chối được. Bởi vì gần đây có một khách hàng đã thực thẳng thắn hỏi quan lý của cậu cậu có phải thực tập sinh không, mặt trẻ con thực là phiền toái.

Số lần Chu Cẩm Niên đến ngày càng nhiều, anh hiện tại gần như là không về lại căn hộ ở khu phố trung tâm, chỉ tối thứ 7 hàng tuần đều đưa Tô Thụy về nhà bố mẹ một lần, thỉnh thoảng đến chỗ Tô Thụy qua đêm, một tuần luôn có hai ba ngày cùng Thang Tiểu Mạt ăn cơm tối, nếu Thang Tiểu Mạt không phải làm thêm. Cậu đã bỏ việc gia sư, bởi vì tiền lương quá thấp, cậu gần đây đang làm phục vụ ở một nhà hàng lớn.

Ngoài ra phòng ngủ cũng sắp xếp một gian, phòng ngủ chính Thang Tiểu Mạt vẫn quyết định trả lại cho chủ nhân ban đầu của nó, hai người đều không nhắc lại chuyện lên giường, người với người một khi đã bước vào một loại trạng thái được gọi là thói quen, về việc trên giường, hiển nhiên là việc rất khó để mở miệng.

Hôm đông chí ở nhà cha mẹ ăn cơm, trên bàn cơm có một món đậu phụ bình thường, Chu Cẩm Niên gấp một miếng bỏ vào trong miệng, đột nhiên nhớ tới bộ dáng nghịch ngợm của Thang Tiểu Mạt, không nhịn được liền “phốc” một cái cười ra tiếng.

Ba người khác trên bàn cơm đều khó hiểu nhìn anh. Chu Cẩm Niên chỉ vào đồ ăn giải thích:” Cay.”

Cay mà cười cái gì? Bà Chu lườm anh một cái.

Tô Thụy chỉ yên lặng quan sát, trong lòng có chút dự cảm không tốt. Gần đây khi hai người ở cùng nhau Chu Cẩm Niên thường xuyên thất thần, có lúc sẽ đột nhiên cười ngây ngô.

Trên đường anh đưa cô về nhà, cô rốt cục mở miệng hỏi:” Cẩm Niên, anh có việc gì không?”

” Cái gì?” Chu Cẩm Niên mỉm cười nhìn cô.

Tô Thụy cuối cùng vẫn lựa chọn lắc đầu, đáp trả anh bằng một cái mỉm cười.

Chu Cẩm Niên đương nhiên biết Tô Thụy không phải đồ ngốc. Anh bắt đầu suy nghĩ bịa ra một cái cớ có vẻ tương đối khéo léo để chia tay, với điều kiện là cũng không làm tổn thương đến cô.

Thang Tiểu Mạt vốn không nghĩ vào thư phòng của Chu Cẩm Niên, cậu chỉ là đi ngang qua, đột nhiên bị trượt chân, vịn tay một chút vào cửa thư phòng, cửa liền tự mở. Vì thế cậu liền đi vào xem một chút, nhân tiện lấy từ trên giá sách xuống mấy quyển sách dạy người ta tại nơi làm việc giành được thành công.

Chu Cẩm Niên vào cửa, thấy Thang Tiểu Mạt làm tổ trên sofa đọc sách, trước không để ý, đợi đến sau khi ăn cơm xong cùng xem ti vi, mới phát hiện những quyển sách này đều thật sự rất quen.

” Lấy ở đâu vậy?” Anh hỏi.

Thang Tiểu Mạt thành thật nói:”Lấy ở trong thư phòng anh đó, a, ngại quá vẫn chưa hỏi ý anh trước.”

Chu Cẩm Niên hơi nhú mồm, nhưng rất nhanh liền khôi phục bình tĩnh, nói:” Thang Thang, muốn xem sách thì cứ việc lấy, nhưng là không được động vào máy tính.”

” Tôi không động gì vào đồ của anh.” Thang Tiểu Mạt bỏ sách xuống, gấp gọn gàng, nói:” Tôi đi để lại.”

Chu Cẩm Niên không nói gì. Ngày hôm sau Thang Tiểu Mạt tan tầm, thấy trên bàn cơm để mấy chục quyển sách cậu đã từng thấy trên giá sách của Chu Cẩm Niên, tất cả đều là sách mới, thử đẩy lại cửa thư phòng, đã được khóa lại rồi. Mỗi người đều có một nơi riêng tư của mình, Thang Tiểu Mạt cảm thấy thực có lỗi động chạm đến nơi riêng tư của Chu Cẩm Niên.

Đêm trước Giáng sinh, Chu Cẩm Niên mang Tô Thụy đến nhà hàng xa hoa nhất của bản thị để ăn mừng Giáng sinh. Vừa khéo Thang Tiểu Mạt lại làm phục vụ ở nhà hàng đó, chuyện này họ chưa từng nói với nhau, trên thực tế việc trao đổi giữa bọn họ thực ít.

Không khi ngày lễ luôn luôn rất tốt, quản lí nhà hàng cũng dễ dãi hơn với các phục vụ, Thang Tiểu Mạt ở phòng bếp nghe đầu bếp kể một số truyện tiểu lâm ngày Giáng sinh, nhân tiện uống một chút rượu, đi bê đồ ăn mà mặt mũi đỏ bừng. Xa xa cậu liền nhận ra Chu Cẩm Niên, cũng đoán được cô gái xinh đẹp ngồi phía đối diện chính là bạn gái anh, quả nhiên là trai tài gái sắc. Cậu đi đến mỉm cười đặt đồ ăn lên bàn.

Chu Cẩm Niên là nghe thanh âm gọi “tiên sinh”, cảm thấy thực quen tai, ngẩng đầu nhìn thấy Thang Tiểu Mạt mặt đỏ ửng mỉm cười với anh, anh theo bản năng nuốt một ngụm nước miếng.

Kết quả là, sau khi ăn xong anh hủy bỏ tất cả hoạt động đưa Tô Thụy về nhà hơn nữa cự tuyệt lời mời qua đêm của cô, lái xe quay về nhà ăn, ở phía sau tìm được Thang Tiểu Mạt cùng với các nhân viên phục vụ khác chuyện trò vui vẻ, cười thực rực rỡ, đáng vẻ như có chút say.

” Thang Thang!” Anh gọi cậu.

Thang Tiểu Mạt nghiêng đầu nhìn anh, vẻ mặt kinh ngạc.

” Ai vậy?” Đồng nghiệp hỏi.

” Anh trai tớ.” Thang Tiểu Mạt cười tạm biệt họ, đi ra hỏi:” Sao lại rảnh mà đến đây? Bạn gái đâu?”

Chu Cẩm Niên nhìn chằm chằm mặt cậu, đưa tay sờ gáy cậu, vuốt nhẹ một đường trên vành tai, ngón cái cùng ngón trỏ xoa nắn vành tai cậu. Trong ánh mắt anh ẩn chứa dục vọng, trong động tác rõ ràng chứa ám chỉ về ***, Thang Tiểu Mạt đột nhiên cảm thấy thực nóng.

Ngay khi đóng cửa xe, Chu Cẩm Niên liền đặt Thang Tiểu Mạt lên ghế, dùng nụ hôn mãnh liệt che lấp khoang miệng của cậu, lưỡi cuốn lấy nhau. Thân thể Thang Tiểu Mạt không kiềm chế được mà run rẩy, cả người cậu nóng rực, Chu Cẩm Niên trực tiếp cởi quần áo cậu, bàn tay ấm áp linh hoạt tiến vào quần con, cầm lấy phân thân đã cương cứng của cậu.

Thang Tiểu Mạt thở dốc rên rỉ một tiếng, muốn giãy dụa, nhưng không dùng được bao nhiêu sức, hai tay cậu luồn vào trong áo Chu Cẩm Niên, sờ xoạng theo đường cột sống, tiết tấu xoa nắn phân thân của Chu Cẩm Niên càng ngày càng nhanh, tiếp nhận kích thích quá mãnh liệt khiến cho móng tay cậu đâm thật sâu vào da anh, những tiếng rên rỉ bị Chu Cẩm Niên nuốt hết vào trong cổ họng, cậu dường như mang theo cả tiếng khóc mà bắn ra.

Chu Cẩm Niên thả môi cậu ra, hôn nhẹ nhàng lướt qua mí mắt cậu, chóp mũi, cằm, trán kẻ trán, hơi thở hỗn loạn kích động hòa vào nhau.

” Thực xin lỗi bảo bối.” Chu Cẩm Niên cúi đầu nhẹ nhàng nói xin lỗi, ngón tay dính đầy ** dịu dàng đưa tới trước động khẩu cậu nhẹ nhàng ấn vào, tham nhập không sâu, rồi sau đó rút ra, lại nhanh chóng đâm vào, bắt chước y hệt hành động mà tiếp theo đây anh sẽ làm.

Thang Tiểu Mạt lại chóng mặt rồi. Thời khắc này cậu biết chắc rằng sẽ bị chiếm tiện nghi, ngay lập tức ngón tay tiến vào thân thể cảm giác không khó chịu như cậu nghĩ, cậu được ôm trong lòng ngực ấm áp, được một thân thể vững chắc ôm lấy, cậu cảm thấy thật an tâm.

Không có phản kháng gì, trước khi phân thân của Chu Cẩm Niên tiến vào thân thể của cậu. Vật kia so với ngón tay, thật sự là rất lớn, nó từng chút từng chút một tiến vào, cảm giác chườm chườm đau đớn khiến

Thang Tiểu Mạt theo đó mà dần tỉnh táo, cậu mở mắt nhìn thẳng Chu Cẩm Niên, trán Chu Cẩm Niên lấp lăm mồ hôi, trong đôi mắt nồng nhiệt và thâm tình nhìn thấy sự hoang mang hốt hoảng của Thang Tiểu Mạt, cúi đầu che lại bờ môi cậu, eo dùng thêm lực, cả hạ bộ chôn vào bên trong. Sự thúc đẩy mạnh mẽ này thậm chí khiến Thang Tiểu Mạt không thể hét thành tiếng, theo phản xạ thẳng lưng, hậu môn co lại, Chu Cẩm Niên thoát ra tiếng rên.

”Đừng, Thang Thang đừng, thả lỏng, ngoan.....” Anh liếm lỗ tai cậu, thì thầm trấn an, một tay dịu dàng xoa nắn ve vuốt phân thân cậu, chậm rãi chờ cậu thích ứng.

Thang Tiểu Mạt thở hổn hển, dùng sức ôm lấy cổ Chu Cẩm Niên, vô ý thức nhìn trần ô tô, đây là lần đầu tiên tỉnh táo trải qua quá trình xâm nhập, cái đồ vật kia kiên định tiến vào, cũng không quá đau đớn, nhưng lại ẩn chứa một nguy hiểm khác, nó yên tĩnh một lát chẳng qua là vì hưởng thụ sung sướng hơn trong lúc nữa. Cậu chuyển động cơ thể, muốn cảm giác với tồn tại của nó không quá mãnh liệt như thế, nhưng cậu không ngờ làm như vậy sẽ chỉ làm Chu Cẩm Niên khó kiềm chế được, đôi mắt tràn ngập dục vọng.

Ý nghĩ bình tĩnh của Chu Cẩm Niên đến lúc này hoàn toàn biến mất, anh giống như một chàng thanh niên mới lớn khuất phục trong dục vọng, điên cuồng luật động trong cơ thể cậu, trong đầu chỉ có ý nghĩ chiếm hữu cùng hưởng thụ, thậm chí muốn càng nhiều càng nhiều.....

Sự điên cuồng cùng sung sướng càng ngày càng tăng trong cơ thể khiến Thang Tiểu Mạt nghĩ rằng mình đang bị đánh bay ra khỏi trái đất, sắc màu trước mắt sặc sỡ, giống như cầu vồng. Cuối cùng cầu vồng biến ra ánh sáng mãnh liệt chói mắt, cậu nhắm mắt lại, chậm rãi trở lại trên đám mây.

Lần quan hệ này, làm cho Chu Cẩm Niên trong một thời gian dài, ngồi trên xe hay bước vào xe đều cảm giác ngửi thấy mùi hương cỏ xanh trên người Thang Tiểu Mạt, nghĩ nhiều thêm chút nữa sẽ tiến vào trạng thái cương cứng. Lần đó quả là lần hưởng thụ tuyệt vời, một bữa tiệc lớn. Đây là đánh giá của anh.

6. Chương 6

Edit: Tịt

Thời gian cuối năm thường trôi qua đặc biệt nhanh, nháy mắt đã đến giao thừa.

Cơm tất niên, phía cha mẹ nhất định muốn mang Tô Thụy về, bỏ lại Thang Tiểu Mạt một người anh lại không đành lòng, Chu Cẩm Niên vốn nghĩ mình chỉ là về ăn một bữa cơm mà thôi. Không nghĩ tới hôm đó, Tô Thụy phải trực ở bệnh viện không thể đi được, Thang Tiểu Mạt cùng mấy đồng nghiệp vừa là đồng hương trong công ty rủ nhau đi ăn lẩu, còn anh thì lẳng lặng cùng cha mẹ ăn bữa cơm đoàn viên. Chu Cẩm Niên đi theo bà Chu xuống bếp nấu ăn làm vẩn thẩn, đề tài vẫn là những câu chuyện thường ngày. Bà Chu:”Sang năm đã là 30 rồi, con thật là một chút cũng không nóng vội nhỉ.”

Chu Cẩm Niên:” Con vội mà, nhưng mà chuyện này có vội cũng không được.”

Bà Chu:”Mẹ đã hỏi tiểu Tô rồi, nó rất vui, mẹ nói này mày ghét bỏ người ta chỗ nào mà cứ kéo dài suốt thế.”

Chu Cẩm Niên:”Chuyện này, sau này con lại cùng mẹ nói đi.”

Bà Chu:” Không cần sau này sau này mãi, mẹ chọn cho hai đứa rồi, ngày đẹp, chính là tháng tư sang năm.”

Chu Cẩm Niên:” A?! Mẹ vẫn chưa cùng cha mẹ cô ấy nói rồi?”

Bà Chu:” A, thật đúng là đã quên hỏi người ta số điện thoại.”

Hội đồng hương của Thang Tiểu Mạt kết thúc rất sớm, cậu không có xe riêng, từ quán lẩu náo nhiệt đi ra, chầm chậm đi trở về nhà trọ. Áo khoác lông cừu trên người là của Chu Cẩm Niên, hơi lớn chút, buộc chặt đai lưng, mặc thế này ngược lại càng khiến cậu trông trẻ trung xinh xắn. Đi qua một con phố, pháo hoa nổ

trên đỉnh đầu, rục rờ vô cùng, cậu dừng lại ngẩng đầu lẳng lặng nhìn, mãi đến lúc cổ ngẩng đến phát mỗi, mới tiếp tục đi.

Đêm giao thừa trên đường chỉ có vài người vội vàng vàng chạy về nhà để ăn bữa cơm đoàn viên, Thang Tiểu Mạt nghĩ tới nghĩ lui, không việc gì để làm, từ sớm đã gọi điện về nhà, cha mẹ em gái sức khỏe một năm nay cũng không tệ, còn chính mình, công tác so với dự đoán thì thuận lợi hơn nhiều, trong phòng thì nghiệp vụ đứng đầu danh sách, hơn nữa tiền thưởng cuối năm, cũng tiết kiệm được chút ít. Nghĩ đến tiền, Thang Tiểu Mạt đột nhiên nhớ đến Chu Cẩm Niên, với bạn giường bình thường mà nói, anh chăm sóc cậu xem như thực khách sáo rồi, hay là, tặng một món quà cho anh.

Cậu đi thật lâu, đều không tìm được cửa hàng còn buôn bán, đang muốn từ bỏ, đột nhiên thấy một cửa hàng đá quý ở đối diện còn mở cửa, vội vàng chạy đi qua. Đó là ngã rẽ ở một ngã tư nhỏ, không có đèn xanh đèn đỏ, người đi đường sơ ý gặp lái xe sơ ý, tai họa từ trên trời giáng xuống, Thang Tiểu Mạt còn chưa thể chạy vào cửa hàng đá quý, đã bị một chiếc xe hơi lao nhanh đến đâm ngã.

May mà lái xe không có xấu xa đến mức bỏ đi, Thang Tiểu Mạt nhanh chóng được đưa đến bệnh viện gần nhất, bác sĩ cấp cứu bệnh viện kia, thật khéo lại là Tô Thụy chịu trách nhiệm. Không tình cờ đã không thành sách.

Thang Tiểu Mạt bị chấn động não nhẹ, mơ mơ màng màng không biết xảy ra chuyện gì.

Giao thừa gặp phải loại chuyện này, Tô Thụy trong lòng tràn ngập đồng tình, mở ví tiền Thang Tiểu Mạt xem chứng minh, thì ra là một người sống xa quê, liền chủ động nộp tiền, để cho người ta đi làm CT, chụp X quang.

Kết quả cho thấy bị gãy xương quai xanh, có thể là ngã sắp va đập mạnh gây nên. Tô Thụy dưới sự giúp đỡ của y tá cởi áo khoác của cậu, cắt đứt áo len của cậu, đồ mùa thu, để lộ chỗ xương quai xanh bị gãy. Tô Thụy đột nhiên liền ngậy ngấn cả người, cô nhìn thấy cái nhẫn phỉ thúy trên cổ Thang Tiểu Mạt, một cái nhẫn y hệt, trên ngón tay Chu Cẩm Niên cũng có một cái.

Là trùng hợp sao? Nhẫn có kiểu dáng giống nhau rất nhiều. Cô tự thuyết phục chính mình.

Chu Cẩm Niên cơm nước xong, trấn an bà mẹ đang nôn nóng, lái xe đến chỗ Thang Tiểu Mạt. Nghĩ rằng không biết tên nhóc này có về nhà hay không, liền lấy điện thoại di động gọi cho Thang Tiểu Mạt.

Tô Thụy vừa liên hệ chuẩn bị giường bệnh cho Thang Tiểu Mạt xong, đang dự định trước tiên để bệnh nhân ở lại bệnh viện rồi nghĩ cách liên hệ người nhà, đột nhiên điện thoại Thang Tiểu Mạt vang lên, cô tìm thấy chỉ liếc mắt một cái, đầu óc liền oàng một tiếng. Dãy số cô quen thuộc đến mức không thể quen thuộc hơn, là Chu Cẩm Niên.

Cô run run ấn nút nghe máy, đưa điện thoại di động đến bên lỗ tai, nghe thấy bạn trai của cô dùng một loại ngữ khí thân mật hơn cả so với cô nói: "Đã về chưa?"

Cổ họng Tô Thụy run rẩy, vẫn chưa lên tiếng.

Chu Cẩm Niên không nghe thấy trả lời, lại hỏi: "Thang Thang?"

Tô Thụy nói: "Cậu ấy bị tai nạn."

Chu Cẩm Niên ngay lập tức dừng xe: "Cậu ấy bây giờ ở đâu?!"

Anh ấy thế mà lại nghe nhận ra tiếng của mình, Tô Thụy không biết nên khóc hay nên cười.

"Ở bệnh viện XX." Tô Thụy nói xong liền tắt máy.

Chu Cẩm Niên sững sờ ở trong xe. Anh nhớ ra, đó là bệnh viện Tô Thụy làm, cô hôm nay có chịu trách nhiệm cấp cứu.

Chu Cẩm Niên ở phòng cấp cứu thấy được Tô Thụy và Thang Tiểu Mạt đang hôn mê. Anh là từ bãi đỗ xe một hơi chạy tới đây, đầu tóc lộn xộn đứng ở cửa thở hổn hển.

"Cậu ấy sao rồi?" Anh lo lắng bước nhanh đi đến bên giường, nhìn Thang Tiểu Mạt hôn mê mà vẫn nhíu mày, dường như rất là đau đớn.

Tô Thụy đứng ở một bên, không lên tiếng, quan sát anh chăm chăm.

Chu Cẩm Niên có chút bức bối vò vò tóc, hỏi:” A? Cậu ấy sao rồi?”

” Não chấn động nhẹ, xương quai xanh gãy, không nguy hiểm đến tính mạng.” Tô Thụy hai tay để trong túi áo khoác nói như theo một công thức.

Chu Cẩm Niên nhẹ nhàng thở ra, ngồi lên cái ghế bên cạnh. Anh cũng sợ hãi, không phải bởi chuyện hai người này gặp nhau, anh là thực sợ Thang Tiểu Mạt xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, ba mươi năm mới có thể gặp một người khiến anh động tâm, nếu có cái gì không hay xảy ra, ác mồm ác miệng mà nói, vậy thật đúng là muốn tuyệt đường tình duyên cả đời của anh.

Trong phòng bệnh thật yên tĩnh chỉ có tiếng thở điều chỉnh hô hấp Chu Cẩm Niên. Tô Thụy lưng tựa vào cửa sổ, quay đầu nhìn cảnh tượng tối đen ngoài cửa sổ, cô đã tỉnh táo lại, xúc động vừa rồi bị đè nén.

” Em có thể hỏi chứ, hai người có quan hệ gì?”

Chu Cẩm Niên nhìn cô, nói:” Em trai của bạn. Anh nợ người ta nhân tình, thay nó chăm sóc con.”

Tô Thụy rất muốn tin tưởng. Nữ nhân trong tình yêu luôn tự thôi miên chính mình, cô cùng Chu Cẩm Niên ở chung thời gian không ngắn, nam nhân này hoàn mỹ đến mức gần như không có khuyết điểm, dòng dõi thư hương, của cải nhiều, cẩn thận chu đáo, cao lớn đẹp trai, cô gần như nói không nên lời anh có chỗ nào không tốt. Bác sĩ ngoại khoa bình thường áp lực công tác rất lớn, cô không có nhiều thời gian để hỏi việc tư của anh, cô cũng biết anh thích cô là vì thẳng thắn không nhiều sự.

Thang Tiểu Mạt với anh là gì, dưới đáy lòng cô có một phán đoán đáng sợ mà tự mình phủ nhận.

Ngoài cửa có y tá gọi bác sĩ Tô bác sĩ Tô.

”Cậu ấy không bị gì nghiêm trọng, có thể sẽ bị mất trí nhớ một thời gian, rất nhanh sẽ tỉnh, nhưng mà xương quai xanh, phải phẫu thuật, anh thay cậu ấy làm thủ tục nhập viện đi.” Tô Thụy nói xong, mở cửa đi ra ngoài.

Chu Cẩm Niên nghĩ, không phải anh không muốn thẳng thắn, anh chỉ là không muốn trực tiếp tổn thương cô, anh còn chưa nghĩ được một biện pháp toàn vẹn.

Anh ngồi bên giường Thang Tiểu Mạt, đau lòng bên phải mặt cậu bị một chút trầy da, ngón tay vân vê tóc cậu, phải sạch một chút bụi đất trên tóc, nghĩ tên nhóc này quả thật là một khắc cũng không khiến người ta bớt lo.

Chấn động não bình thường trong vòng một giờ sẽ tỉnh.

Thang Tiểu Mạt mở to mắt, phát hiện chính mình nằm ở bệnh viện, muốn ngồi dậy, bả vai bên phải bị đau, ối ” một tiếng lại ngã nằm xuống giường.

Chu Cẩm Niên đang từ chỗ y tá lấy chậu rửa mặt, bình nhỏ, bình nước cùng với phiếu nhập viện, thấy một màn này, lắc đầu, đi qua một lần nữa giúp cậu đắp kỹ chăn bông ” Anh sao lại ở đây?” Bạn học Thang Tiểu Mạt khó hiểu hỏi:” Sao tôi lại ở đây?”

” Cậu bị tai nạn.” Chu Cẩm Niên nghĩ, còn may, không có quên anh.

” Tai nạn xe?” Người nào đó không nhớ được, não chấn động khiến những việc gần đây và cả việc cả đêm mưa của họ đều quên mất.

” Mất mũi để đâu vậy? Lái xe đâm ngã cậu nói cậu đột nhiên lao ra, anh ta phanh lại cũng không kịp.” Chu Cẩm Niên muốn gõ đầu cậu, lại sợ gõ đến choáng váng, rút tay lại, rút một cái kéo sáng lóa ra.

” Làm gì vậy?!” Thang Tiểu Mạt hoảng sợ nhìn cây kéo tiến gần đến cậu.

Chu Cẩm Niên âm hiểm cười, ” cạch cạch cạch “, mấy cái liên cắt đứt một nửa áo của Thang Tiểu Mạt, khiến cho cậu thân trên trần như nhộng, còn đùa dai véo đầu nhũ cậu một chút. Y tá nói phẫu thuật vị trí này tốt nhất là nên cởi hết đồ ở thân trên cho tiện.

” Cầm thú!” Thang Tiểu Mạt giận dữ, trốn ở trong chăn mắng.

Chu Cẩm Niên ngồi bên cạnh nhìn chung quanh phòng bệnh, nói chung là phòng bệnh VIP, căn phòng nhỏ dọn dẹp thật sạch sẽ. Vừa rồi anh nghe y tá nói mùng 1 tết âm lịch đến mùng 3 không làm phẫu thuật, nghĩ rằng vậy mà được, tết âm lịch này Thang Tiểu Mạt còn có hay không chứ, vì vậy lúc này liền gọi điện thoại cho bạn trung học đang làm chủ nhiệm khoa này. Người kia hỏi có muốn đến luôn làm phẫu thuật suốt đêm cho anh không, Chu Cẩm Niên nói vậy thì cứ thế đi, tối ba mươi ngại quá còn gọi cậu đến để tặng ca. Bên kia khụ một tiếng, cô đơn một mình, ở nhà hầu mẹ già xem liên hoan tiệc tối tết âm lịch, còn không bằng làm chút việc chính sự.

Chủ nhiệm khoa chỉnh hình trẻ tuổi từ nhà chạy đến, mất nửa giờ để giúp Thang Tiểu Mạt chỉnh lại xương, đưa Chu Cẩm Niên đến căn tin bệnh viện ăn cỗ vịt uống rượu ôn chuyện cũ.

Ban đêm Chu Cẩm Niên ở lại bệnh viện, thuốc gây tê vừa hết tác dụng, Thang Tiểu Mạt liền ồn ào kêu lạnh, Chu Cẩm Niên vừa khóa cửa phòng bệnh, chen chúc trên một cái giường ôm cậu ngủ một đêm.

Mùng 1 tháng giêng, Chu Cẩm Niên mang Tô Thụy đến chúc tết cha mẹ, đợi cả một ngày, buổi tối đưa Tô Thụy về nhà, lại quay bệnh viện cùng Thang Tiểu Mạt. Tô Thụy phối hợp thần kỳ, thế nhưng đều không có hỏi nhiều một câu.

Thang Tiểu Mạt ngồi ở trên giường, trên đầu gối là một cái laptop, vui vẻ chơi game, thấy Chu Cẩm Niên vào cửa, ngoài ý muốn nói: "Sao anh lại tới đây?"

"Máy tính của ai?" Chu Cẩm Niên để cái mình mang đến đặt ở đuôi giường.

"Bác sĩ chủ nhiệm đưa, anh ấy nói là bạn học của anh."

Chu Cẩm Niên nhìn nhìn vị trí giải phẫu đang băng bó của cậu, thay cậu kéo lại cổ áo, nói: "Vô công không hưởng lộc cậu biết không? Người khác cho cậu mượn cái gì cậu đều nhận hả? Cậu đó, sớm hay muộn cũng có ngày người ta đem cậu bán đi cậu còn giúp người ta kiếm tiền."

Thang Tiểu Mạt không nói chuyện, cậu đang chơi game, nói chuyện không chuyên tâm được. Chu Cẩm Niên tiến lại gần nhìn thoáng qua, đột nhiên phá lên cười, chơi đồ mìn mà cũng nghiêm túc như vậy.

"Đồ ăn ở bệnh viện thế nào? Hôm nay đã ăn gì?" Anh hỏi.

Thang Tiểu Mạt nói: "Ai nha, tôi không phải đã nói tôi đang bận sao..... A!" giẫm trúng bom, toàn bộ bị tiêu diệt, cậu ai oán nhìn nhìn Chu Cẩm Niên.

Chu Cẩm Niên ngồi vào đầu giường, cùng cậu sóng vai, nói: "Này, nhìn đi."

Mở một ván mới, con chuột nhanh chóng kích vào, sáu mươi giây đã thắng. Thang Tiểu Mạt miệng mở thành hình chữ "O", dùng vẻ mặt cứ như nhìn thấy thiên nhân nhìn anh.

Chu Cẩm Niên nâng cằm cậu xem trái xem phải chỗ trầy da trên mặt đã đóng vảy.

Thang Tiểu Mạt quay đầu né tránh, nói: "Không sao đâu, anh về đi, đừng có cứ ở mãi chỗ này."

Chu Cẩm Niên nói: "Tôi đi về đâu chứ?"

Thang Tiểu Mạt nói: "Bạn gái anh phải làm sao. Anh cứ ở mãi chỗ này làm gì, tôi hiện tại là một thương binh, toàn bộ vận động không phù hợp tôi đều làm không được, cảm ơn nhé."

Chu Cẩm Niên cười, nói: "Tôi nói, trừ bỏ việc này, chúng ta chẳng lẽ không còn việc gì khác để làm sao?"

"Cái gì cái gì?" Thang Tiểu Mạt như cũ không hiểu.

Trong ánh mắt Chu Cẩm Niên có một loại cố chấp điên cuồng khiến Thang Tiểu Mạt không thể trốn tránh, nhưng đó chỉ là trong chớp mắt, nam nhân hoàn mỹ kia thoáng cái mắt đã híp lại mỉm cười, đưa cái máy tính mang đến cho cậu, nói: "Đổi dùng của mình chơi, cái này cậu ngày mai trả lại cho người ta."

Chu Cẩm Niên cho rằng, chuyện này cứ thế mà qua đi. Không ngờ mùng 2 đưa Tô Thụy về nhà cùng cha mẹ ra ngoài chúc tết, Tô Thụy đột nhiên nhắc đến "em trai bạn đáng thương xảy ra tai nạn" của anh kia, Bà Chu sốt sắng, quyết muốn đến thăm. Chu Cẩm Niên thần nhiên quét mắt nhìn Tô Thụy một cái, Tô Thụy cố gắng đứng thật thẳng lưng.

Thang Tiểu Mạt ngây ngốc chớp chớp mắt, không biết phải ứng đối với ông bà Chu và con dâu tương lai của họ như nào, Chu Cẩm Niên còn chưa nói cho cậu chuyện ở phòng cấp cứu đêm qua, cậu nào đâu biết rằng trong khi mình hôn mê cũng đã cùng Tô Thụy chiến đấu một trận. (cái này có lẽ là chiến tranh ngầm mà Tô Thụy tự ảo tưởng chẳng =)))

Bà Chu đặt mông ngồi ở bên giường, nắm tay Thang Tiểu Mạt ân cần thăm hỏi:” Đầu còn đau không? Tay có đau không? Đến đây bao lâu rồi? Đến đây để đi học à? Có nhớ nhà không? Ông xem thằng nhóc này thật đẹp trai nha –”

Cậu nói tắc ở trong miệng, nụ cười cương cứng trên mặt, bà nhìn thấy cái nhẫn ẩn hiện bên trong cổ áo bệnh phục. Quay đầu nhìn con trai. Chu Cẩm Niên ôm trán, tựa vào bên cạnh tủ không nói gì.

Không khí trong phòng bệnh thực quỷ dị, Thang Tiểu Mạt ở trên giường vô tội nhìn mấy người gương mặt lúc xanh lúc trắng, lại nhìn nhìn Chu Cẩm Niên.

Chu Cẩm Niên đi đến bên cạnh cậu, kéo chăn lên đến tận cằm, nói:” Cẩm thận bị cảm.”

Bà Chu nhả nhận cười chặn tay Chu Cẩm Niên lại, cầm cái nhẫn hỏi Thang Tiểu Mạt:” Tiểu Thang à, cái này con làm sao có?”

Thang Tiểu Mạt dù là đồ ngốc cũng biết cái nhẫn này chắc chắn có vấn đề, cậu nhìn Chu Cẩm Niên, Chu Cẩm Niên hơi hơi vuốt cằm.

Vì thế Thang Tiểu Mạt liền thẳng thắn nói:”Cùng Chu tiên sinh đùa giỡn một chút thôi, anh ấy đưa.”

Ánh mắt sắc bén của bà Chu bắn về phía con trai, dường như muốn chọc hai cái lỗ trên người Chu Cẩm Niên, quay đầu lại nhẹ nhàng hỏi Thang Tiểu Mạt:” Giỡn cái gì mà lại đưa cho con cái nhẫn đẹp như vậy?”

Chu Cẩm Niên mở miệng:” Mẹ.”

Bà Chu nói:” Con câm miệng!”

” Cậu ấy không biết gì cả.” Chu Cẩm Niên sắc mặt dường như không tốt:” Mẹ đừng làm khó cậu ấy.”

Bà Chu cạch một cái đứng lên, nói:” Đây là ai mà đến cả mẹ cũng không thể hỏi, con bảo vệ nó như vậy là có ý gì, mẹ là mẹ con, con làm việc xấu xa gì mà mẹ không thể hỏi?!”

Ông Chu ngồi ở bên cạnh không hiểu được đã xảy ra việc gì, mắt nhìn mấy người trong phòng đều không bình thường, cơn tức giận của vợ đến cũng quá nhanh, liền đi đến kéo bà lại:” mẹ nó à.....”

” Không có việc của ông!” Bà Chu lập tức hất chồng ra, cứ nhìn chăm chăm Chu Cẩm Niên, nói:” Con nói rõ ràng cho mẹ!”

Thang Tiểu Mạt nghe cái hiểu cái không, thấy bác gái tức giận như vậy, vội vàng giải thích:” Bác Chu à, cháu với Chu tiên sinh thực sự không có gì cả, cháu không có chỗ ở, anh ấy thấy đáng thương, cho cháu thuê phòng ở.”

” Cậu ở chỗ nó?” Tô Thụy vẫn đứng yên lặng một bên đột nhiên mở miệng:” Sao cho tới bây giờ tôi chưa từng gặp cậu?”

” Tôi ở ‘ Trung ương hoa viên ‘.”

Tô Thụy hít một ngụm khí lạnh, không dám tin nhìn Chu Cẩm Niên.” Trung ương hoa viên ” là khu nhà mới bắt đầu giao bán mùa hè năm nay, bình quân bán 5 vạn 1 mét vuông, một căn hộ ít nhất phải mấy trăm vạn, anh thật đúng là ra tay mạnh bạo!

” Thật xin lỗi.” Chu Cẩm Niên không tiếp tục trốn tránh nhìn thẳng cô, miệng bình thản:” Anh không muốn thương tổn em, nhưng là, thật sự không có lý do nào tốt cả, chuyện này, xem ra anh là chắc chắn nợ em, nếu đã đến nước này, không ngại nói thẳng, chúng ta chia tay đi.”

Bà Chu vốn là giảng viên đại học, đương nhiên là hiểu, chỉ nghe có mấy câu, lập tức hiểu ra ẩn ý phía sau, tức giận mắng: ”Thằng nhóc không tiền đồ này! Chơi kim ốc tàng kiều sao?” Nói xong liền kéo chăn của Thang Tiểu Mạt lên:” Mày chơi đùa cũng quá là giỏi đó! Không giấu nữ nhân mà lại giấu nam nhân?!”

” Mẹ đừng để cậu ấy bị cảm lạnh.” Chu Cẩm Niên bình tĩnh dị thường kéo lại chăn xong, sờ sờ mặt Thang Tiểu Mạt, nói với Bà Chu:” Con thích cậu ấy, để con nói với mẹ một lời nói thật đi, con sống đã nhiều năm như vậy rồi, mới chỉ thích một người này. Mẹ cũng không phải mới biết con thích đàn ông, mẹ thực tế một chút được không?”

Thang Tiểu Mạt trợn mắt há hốc mồm, mức độ chịu đả kích không thua gì với việc nghe bố mẹ cậu nói: Thang Thang, con không phải là con của bố mẹ. Cậu nhìn Bà Chu tức giận đến mức mặt xanh mét, lại nhìn ông Chu vẻ mặt khiếp sợ với Tô Thụy tuyệt vọng, cuối cùng ngẩng đầu nhìn Chu Cẩm Niên, anh cũng đang mỉm cười nhìn cậu, như thể cái gì cũng chưa nói, chuyện gì cũng chưa xảy ra.

” Nhưng.” Thang Tiểu Mạt nghe thấy chính mình nói:” Chu Cẩm Niên, tôi lại không thích anh.”

Chu Cẩm Niên sống ba mươi mấy năm, đây là lần đầu tiên thật sự chịu đả kích, anh vẫn đang cười, nhưng cảm giác chua xót chỉ có mình anh biết.

Bà Chu nhìn con, nhịn không được mở miệng chế giễu:” Nghe thấy không? Người ta không thích! Thế diện nhà họ Chu đều vì mày mà mất hết!”

” Đi ra ngoài!” Chu Cẩm Niên quát lớn, không hề che dấu bất kỳ cảm xúc gì.

Trong phòng bệnh chỉ còn lại hai người, Thang Tiểu Mạt cúi đầu nhìn đệm chăn, cậu không có cách nào ngẩng đầu nhìn Chu Cẩm Niên.

Thời gian trôi qua thật lâu, Chu Cẩm Niên mới mở miệng nói chuyện:” Lời nói vừa rồi, cậu lặp lại lần nữa.”

Thang Tiểu Mạt há miệng thở dốc, tay ở trong chăn nắm chặt vỏ chăn, gian nan mở miệng:” Thực xin lỗi, tôi đã cho rằng hai chúng ta chỉ là bạn giường mà thôi.”

” Ngẩng đầu lên nói, nói thẳng. Thẳng thắn cho tôi.”

” Tuy rằng tôi thích nam nhân, nhưng là tôi muốn một cuộc sống yên bình, lý tưởng của tôi là kiếm tiền, tìm một nữ nhân kết hôn, sống cả đời, cứ như vậy.” Thang Tiểu Mạt cố lấy dũng khí nhìn thẳng anh:” Tôi không thích anh, chúng ta không có thể ở cùng nhau.”

Chu Cẩm Niên bi thương nhìn cậu, ánh mắt kia khiến ngực Thang Tiểu Mạt co rút đau đớn lợi hại.

Cuối cùng Chu Cẩm Niên đứng lên, nói:” Vậy được rồi. Bảo trọng.”

7. Chương 7

Edit: Tịt

Tết âm lịch vừa qua, Thang Tiểu Mạt liền từ chức bỏ trốn. Không phải cậu muốn đi, mà là bà Chu tìm được nơi làm việc của cậu, bà Chu yêu thương con trai nửa bắt ép nửa dụ dỗ, Thang Tiểu Mạt mới hiểu được là có ý gì, đại để là nói, Chu Cẩm Niên không phải là người dễ dàng từ bỏ như vậy, chỉ cần anh tìm được, anh nhất định sẽ đeo bám đến cùng, làm mẹ ít nhất cũng phải hiểu được con mình.

Thang Tiểu Mạt thu thập hành lý thật đơn giản, đem trả chìa khóa phòng lại cho bác gái, tại sân ga làm trò trước mặt bà bước lên xe lửa về nhà. Xe lửa chuyển bánh, Bà Chu đột nhiên chạy đuổi theo, Thang Tiểu Mạt ở trong xe thấy bác gái nhiệt tình như vậy, trong lòng cảm thấy thực áy náy, liền dùng sức xua tay ý bảo bà dừng tiền.

Bà Chu đuổi theo thở hổn hển liên tục, bắt đắc dĩ xe lửa đi xa, chỉ có thể mắng to:” Thành nhóc! Nhẫn cậu còn chưa trả nữa mà!”

Thang Tiểu Mạt xuống xe ở trạm đầu tiên, sau đó mua vé xe quay lại. Cậu thích thành phố kia, hơn nữa, như vậy, khả năng Chu Cẩm Niên tìm được cậu càng thấp. Cậu kỳ thực thấy bà Chu có chút lạ lùng, loại người mất mọc ở trên trán như Chu Cẩm Niên, sao có thể lãng phí thời gian trên người cậu chứ.

Cậu lại không có nhà để về. Tìm bạn học sống cùng ký túc xá, ở chỗ người ta tá túc vài ngày, một lần nữa tìm được việc làm, làm nhân viên văn phòng ở một xí nghiệp liên doanh, đổi số điện thoại di động, lại tự mình thuê một căn phòng nhỏ, lập lại cuộc sống không lâu trước đây.

Xuân về hoa nở, đêm ngày mùng 1 tháng 3, cậu đưa tài liệu đến công ty con, trên đường trở về đi ngang qua nơi cậu gặp tai nạn, cửa hàng đá quý vẫn còn đó, đang muốn bước đi vào, lại bị tiếng cãi nhau của một đôi tình nhân trẻ bên đường thu hút sự chú ý. Bạn gái dường như thật quyết liệt quay người bỏ đi, bạn trai ở phía sau rơi lệ hét lên:” Rời xa anh em sẽ hối hận!”

Thang Tiểu Mạt như bị nước lạnh dội lên đầu, đột nhiên cảm giác xương quai xanh đã từng gây lại đau đớn như bị kim châm.

Đêm đó mẹ gọi điện thoại hỏi cậu ở đâu, Thang Tiểu Mạt hỏi có chuyện gì, bà Thang nói, có một người đàn ông đến nhà tìm con, con có phải ở bên ngoài gây thù với ai không? Thang Tiểu Mạt nói đúng vậy, cho nên không thể nói cho mọi người con ở đâu.

Vì thế lại đổi số điện thoại, dứt khoát không liên lạc với ai hết.

Năm mới Chu Cẩm Niên lại tiến thêm một bước, ngồi lên vị trí tổng giám đốc. Anh hiện tại rất ít về nhà, giải trí xã giao cũng nhiều, bạn bè không tốt một đồng, mỗi ngày không phải quán bar chính là tụ tập bạn đêm, từng ngày trôi qua chỉ có thể gọi là xa hoa lãng phí.

Anh không tìm được Thang Tiểu Mạt. Những ngày ban đầu, anh tìm đến tóc bạc một đồng, hỏi anh tìm rồi thì muốn làm gì, anh không biết, dù sao anh muốn gặp, mỗi ngày cho dù chỉ là đứng từ một nơi xa xa liếc nhìn một chút, đã đủ lắm rồi. Nhưng anh không tìm được.

Ông Chu thương con mình, mẹ con giằng co thật lâu làm cho ông bị kẹp ở giữa thật khó lên tiếng, vì thế giấu bà Chu, vụng trộm nói cho Chu Cẩm Niên mang Thang Tiểu Mạt về nhà. Chu Cẩm Niên phải tìm biết bao nhiêu là cách mới có được địa chỉ nhà Thang Tiểu Mạt, nhưng cậu căn bản không về nhà.

Giữa bọn họ hoàn toàn không có phương thức liên lạc.

Nơi ở của Thang Tiểu Mạt, là tòa nhà chuyên cung cấp cho những người trẻ tuổi độc thân như cậu thuê, mấy căn phòng cách vách cũng là các đồng nghiệp trẻ cùng công ty, game máy tính rất phổ biến trong những người trẻ tuổi, nhưng Thang Tiểu Mạt không chơi, cậu chơi dò mìn. Kì lúc cao nhất hiện tại của cậu là 90 giây.

Thân thiết nhất với cậu là Tư Lễ Bàn của bộ kế hoạch, hắn là người bản thị, gia đình chỉ có cha, điều kiện ưu tú, nhưng quan hệ với đảng nội không tốt, dọn ra ngoài ở. Tư Lễ Bàn là lấy được học vị từ một trường nổi tiếng ở nước ngoài, từ ngoại hình đến tư tưởng đều có vẻ tự do phóng khoáng, giữa hắn và Thang Tiểu Mạt có điểm giống thì đó chính là, ngày thơ giống nhau, còn có, đều là gay.

Tư Lễ Bàn là dân chơi cổ phiếu thâm niên, hắn thích làm một chút việc mạo hiểm, mới đầu Thang Tiểu Mạt bởi vì không muốn phá hỏng niềm vui của hắn, cũng theo hắn chơi nhỏ, sau lại phát hiện hầu như đều có lãi, mới bắt đầu nghiên cứu.

Tư Lễ Bàn nói:”Cậu thấy rồi chứ, thị trường chứng khoán nhất định sẽ hưng thịnh.”

Thang Tiểu Mạt không quan tâm hưng thịnh hay không, cậu là muốn từ tiểu phú thành đại phú, so ra, cậu càng quan tâm tốc độ dò mìn của mình.

Tư Lễ Bàn nói:” Cậu sao còn chơi trò này? Cậu đã sớm trở thành vô địch ở công ty rồi.”

Thang Tiểu Mạt nói:” Thế này đã là gì, tớ quen một người, tùy tiện kích chuột dưới 60 giây là xong.”

” Chém gió.” Tay Tư Lễ Bàn đầy keo xị tạo kiểu dáng tóc, không cho là thật, sau lại nghĩ thấy không đúng, hỏi:” Là kẻ thù hả? Cậu không phải là muốn luyện thành một người vô địch rồi đến tìm hắn phân cao thấp chứ?”

Thang Tiểu Mạt tắt máy tính đuổi người, nói:” Cậu có đi hay không vậy? Không đi là tớ ngủ đó.”

Tư Lễ Bàn nói được rồi liền mang Thang Tiểu Mạt đến quán bar chơi, nhờ phước cha hắn làm quan lớn, một chút nơi thanh sắc nổi tiếng chút hắn đều quen thuộc. Hai người tìm chỗ ngồi, chọn rượu, nhìn ở giữa

sân nhảy một đám nữ nhân ăn mặc hở hang đang múa cột, Thang Tiểu Mạt nhìn xem thực thành thật, với năng lực bắt chước của tứ chi cậu không giỏi lắm, vốn lúc ở trường học, có vũ hội cậu đều đã thực xuất sắc. Một phần biểu diễn chấm dứt, âm nhạc đỉnh tai nhức óc đột nhiên vang lên, toàn bộ mọi người đều bắt đầu lắc lư, Tư Lễ Bân đưa cho Thang Tiểu Mạt một túi thuốc bột.

” Cái gì?” Thang Tiểu Mạt lớn tiếng hỏi, xung quanh thực ồn ào.

Tư Lễ Bân thần bí cười, đổ phần của mình vào ly rượu, một ngụm uống hết.

Thang Tiểu Mạt do dự một chút, vẫn là không có can đảm thử. Cả trai lẫn gái bên người đều lắc lư trong tiếng nhạc, cơ thể Thang Tiểu Mạt cũng không nhịn được mà đung đưa, nhưng ánh mắt lại không dám rời khỏi Tư Lễ Bân, tên kia đang không ngừng điên cuồng lắc đầu.

Chu Cẩm Niên cùng vài người bạn làm ăn đi từ phòng tầng hai xuống, chuẩn bị tiếp tục chiến đấu, tùy ý liếc mắt một cái sân nhảy, giữa ánh đèn lúc sáng lúc tối lộ ra một gương mặt quen thuộc, anh nắm chặt lấy lan can, đó là Thang Tiểu Mạt chắc chắn không sai.

Mấy người bạn bên cạnh dừng lại, kỳ quái hỏi anh:” Chu tổng?”

Chu Cẩm Niên bỏ lại mọi người liền đi xuống sân nhảy.

Thang Tiểu Mạt thấy thời gian không còn sớm, lôi kéo Tư Lễ Bân đi ra ngoài cửa, cứ nhảy thế, cậu sợ hẳn sẽ nhảy đến mức óc bay ra ngoài.

Chu Cẩm Niên chạy vào, nhìn chung quanh một vòng, tất cả đều là đầu người, ảo não đám một cái. Lập tức lại cười, cậu ấy còn ở trong thành phố. Chỉ cần còn ở trong thành phố này, tìm được cậu không phải là việc khó.

Ngày thanh niên mùng 4 tháng 5, virus máy tính trong thành phố này đột nhiên bùng nổ.

Thang Tiểu Mạt đi làm không bao lâu đã nghe nói, cậu còn chưa kịp mở máy tính. Nghe nói là sau khi nhiễm virus, toàn bộ hệ thống đều đứng im không hoạt động, trên màn hình sẽ xuất hiện trò dò mìn. Toàn bộ công ty đều thật cẩn thận.

Sau khi tan ca cậu cùng Tư Lễ Bân đến quán gần đó ăn mì bò, nói chút chuyện, Tư Lễ Bân trong mắt toàn là ánh sao lấp lánh sùng bái: “Làm hacker chắc chắn là một việc thực đã nghiền.”

Đôi đũa của Thang Tiểu Mạt như có như không chọc chọc bát mì, mấy ngày nay tinh thần cậu thường không được tập trung.

Tư Lễ Bân gõ thành bát cậu:” Đây.”

Thang Tiểu Mạt hoàn hồn nói:” Vậy người ta chắc cũng không phải tình nguyện, những người như thế bình thường phải chịu khá nhiều áp lực, nếu không sao lại đi trả thù xã hội?”

Tư Lễ Bân không đồng ý, nói:” Chơi vui thôi, vạn người tán thưởng, thật oai.”

Thang Tiểu Mạt liếc mắt xem thường:” Vạn người chữ mắng mới đúng ý, cậu lại còn muốn chơi nữa, ba lần trước cậu bị giáo huấn vẫn chưa đủ mạnh hả?”

Tư Lễ Bân mặt đỏ lên, bĩu môi không nói chuyện.

Lần đó họ mới từ quán bar đi ra, ông Tư liền từ trên trời giáng xuống, mặt đen cứ như là bao công, ném Tư Lễ Bân vào xe hơi, chẳng nói gì mà đi luôn. Sau này mới biết, Tư Lễ Bân căn bản chẳng có cái gì được gọi là tự do, ông Tư vẫn sai người theo dõi hắn.

Sợ cái gì đến cái đó, ngày hôm sau vừa đến công ty, máy tính của giám đốc công ty bị hack, lệnh cấm ban xuống, nói là mạng nội bộ của công ty toàn bộ bị hack. Công việc của Thang Tiểu Mạt đành phải gián đoạn, đợi ở văn phòng sắp xếp lại một chút tài liệu đơn giản, nghe điện thoại cấp trên gọi xuống, nói là văn phòng giám đốc tìm cậu. Thang Tiểu Mạt đầy bụng ngờ vực, văn phòng trên tầng cao nhất vừa gõ cửa, đã thấy Tư Lễ Bân ngồi ở sofa, chỉ cậu nói:” A, cậu ấy, dò mìn nhanh nhất cả công ty.”

Giám đốc đã hơn năm mươi tuổi gấp đến nỗi vội đến kéo cậu, nhét vào chỗ ngồi, nói:” Nhanh nhanh nhanh, dò!”

Thang Tiểu Mạt vẫn không hiểu. Tư Lễ Bân giải thích nói:” Nghe nói dò mìn đạt đến tốc độ yêu cầu mặc định của vi-rut, là có thể tháo bỏ, cũng không cần dùng phần mềm diệt vi-rút.”

Thang Tiểu Mạt trong lòng hồi hộp một lúc, mí mắt đột nhiên nháy liên hồi. Cậu nắm con chuột, lấy lại bình tĩnh mở lên. Dò xong vừa đúng 60s, hình ảnh nhảy một lúc, xin nhập mật khẩu.

Thang Tiểu Mạt run run nhập vào ngày “mất điện” đêm đó, chọn xác nhận, một lọ toàn hoa hồng, chiếu lên vẻ mặt đỏ bừng của cậu.

Chu Cẩm Niên vội vàng chạy ra khỏi văn phòng, suýt chút nữa thì làm Tông Nhạc ngã. Tông nhạc ở phía sau mắng:” Đồ quỷ, cậu bị khai trừ rồi!” Chu Cẩm Niên ở phía xa trả lời:” Đã sớm nghĩ mặc kệ rồi!”

Thang Tiểu Mạt trở lại văn phòng còn đang suy nghĩ, Chu Cẩm Niên đầu có vấn đề chắc, loại chuyện này nếu làm không tốt sẽ phải ngồi tù. Kết quả là ngồi xuống chưa được 5 phút, giám đốc tự mình gọi điện xuống mời cậu lên. Cậu không hiểu sao có loại dự cảm tai họa rớt xuống đầu. Lắc lắc lắc lắc lên lầu, gõ cửa đi vào, chỉ thấy Chu Cẩm Niên ngồi nghiêng ở bàn làm việc của giám đốc, đối diện với cậu đang đứng thẳng ở cửa, cười nói:”Hi, đã lâu không gặp.”

” Là cậu ấy hả?” Giám đốc Thang Tiểu Mạt hỏi.

Chu Cẩm Niên xoay người duỗi tay ra nắm một lúc, nói:” Là cậu ấy, rất cảm ơn.”

” Chu tổng khách khí rồi.”

Thang Tiểu Mạt không kiên nhẫn nghe xong đoạn đối thoại của hai người, xoay người bỏ chạy, thang máy lên không kịp, chạy thang bộ. Chu Cẩm Niên nghĩ tới xem cậu chạy đi đâu, kêu thư kí của giám đốc gọi điện xuống cho bảo vệ dưới lầu, đóng cửa chặn người.

Hai người cuối cùng ở đại sảnh gặp nhau. Chu Cẩm Niên từng bước tới gần, Thang Tiểu Mạt tự mắng chính mình vô số lần. Nhìn thấy trò dò mìn thì phải nghĩ ngay đến đây là cái bẫy giành riêng cho mình, quả thực là tự chui đầu vào lưới.

Chu Cẩm Niên nhìn Thang Tiểu Mạt hận không thể đem chính mình dán lên kính thủy tinh, nhịn không được lắc đầu cười:” Ha ha.....”

Thang Tiểu Mạt trừng anh, nghĩ có cái gì mà đắc ý chứ, có cách tìm tôi, không bằng đi thu phục mẹ của anh trước đi.

Chu Cẩm Niên nói:” Cậu chạy cái gì chứ?”

Thang Tiểu Mạt ngẫm lại chính mình thật ngốc, chạy cái gì chứ, nhưng mà loại ý nghĩ ” chạy trốn nhanh lên ” này, quả thật chính là ý nghĩ đầu tiên khi nhìn thấy nam nhân này.

” Anh muốn làm gì chứ?” Cậu không khách khí đáp lại.

Chu Cẩm Niên nói:” Gọi lúc nào đến lúc ấy sao cậu lại quên rồi, tôi gọi điện cho cậu thì không kết nối được, đành phải trực tiếp tìm người thôi.”

”Chuyện đó không tính nữa rồi, kết thúc rồi!” Gặp quỷ rồi thế mà lại nhắc đến chuyện vớ vẩn này.

” Sao lại kết thúc rồi.” Chu Cẩm Niên giơ ngón tay còn đeo chiếc nhẫn, ngừng cười:” Trên cổ cậu còn đeo chiếc nhẫn của tôi mà!”

Ngày tháng năm, khí hậu ẩm áp, trong bộ quần áo công sở, chiếc nhẫn phỉ thúy trông thật rõ ràng, Thang Tiểu Mạt hết đường chối cãi, cậu nói đầu tiên làm cho người ta ngậm miệng, nhụt chí ngồi xổm xuống.

Chu Cẩm Niên cũng ngồi xuống, đặt trán lên trán cậu, nhìn cậu vì chạy lâu mà mặt mũi đỏ bừng, dùng thanh âm chỉ có hai người nghe thấy nói:”Hơn một năm qua tôi vẫn luôn nghĩ đến phải làm cậu như thế nào, Thang Thang cục cưng ạ!”

Thừa nhận đi, kỳ thật mà cũng muốn anh ấy.

Thang Tiểu Mạt lẳng lẳng đứng dưới vòi hoa sen, để nước lạnh chảy khắp người. Có một số việc là chính mình không muốn đối mặt, trong lòng cậu hiểu rất rõ. Những ngày chia xa này, mỗi khi thủ ***, cả đầu óc đều là bóng dáng anh, đàn ông cũng sẽ có việc thủ tiết sao? Nếu không chính mình sao lại làm thế chứ?

Chu Cẩm Niên chờ mãi không thấy cậu đi ra, đẩy cửa ra nhìn cậu vẫn cứ đứng chăng chút nhúc nhích, đuổi tay hứng một chút nước, lạnh. Con tức lại lên, lôi cậu ra khỏi phòng tắm.

Thang Tiểu Mạt ngã trên sàn phòng ngủ, chậm rãi ngẩng đầu nhìn Chu Cẩm Niên, đột nhiên cảm thấy cực kì oan ức, nước mắt hòa cùng nước trên tóc rơi xuống trên mặt, cậu vùi mặt vào đầu gối.

Nơi mềm yếu nhất trong lòng Chu Cẩm Niên sụp đổ, anh quỳ xuống ôm cậu, dùng hết sức lực ôm thật chặt.

” Tôi, Tôi rất nhớ anh..... ” Thang Tiểu Mạt khóc thành tiếng, cậu đầu hàng, không phải với Chu Cẩm Niên, là với chính mình.

Chu Cẩm Niên cởi bộ quần áo ướt sũng trên người cậu, cầm cái thảm lông bọc lấy cậu như con ngỗng, sau đó đặt lên giường, lập tức đè lên.

” Vậy vì sao lại muốn trốn? ” Anh từng chút từng chút hôn mặt cậu.

” Mẹ anh, còn có bạn gái anh,..... Tôi cảm thấy, như vậy không tốt. ”

” Anh thì sao? Với anh có tốt không? ” Chu Cẩm Niên chuyển mặt cậu qua, muốn cậu trả lời.

Trong mắt Thang Tiểu Mạt còn sót lại nước mắt, cậu kinh ngạc nhìn Chu Cẩm Niên, chủ động nhồm lên hôn môi anh, giống như những lưỡi khách khát nước trên sa mạc. Chu Cẩm Niên xoay người một cái, đặt cậu lên người mình, ấn đầu cậu xuống, trần trọc chà đạp bờ môi của cậu. Thảm lông rơi xuống đất, Thang Tiểu Mạt run run cởi cúc áo sơ mi Chu Cẩm Niên, cơ thể nhẵn nhụi kề sát với bờ ngực nóng bỏng của anh, cúi đầu liếm cắn đầu nhũ anh, ngẩng đầu nhìn Chu Cẩm Niên. Anh thở hổn hển sờ đầu cậu, ấn sâu dưới đáy mắt là lửa tình, bàn tay to lớn nắm gáy cậu như ám chỉ mà đẩy xuống dưới.

Có một số việc không cần dạy.

Cái lưỡi mềm mại của Thang Tiểu Mạt liếm mát cơ thể cường tráng, khẽ cắn cơ bụng, gương mặt đỏ bừng cọ vào phân thân Chu Cẩm Niên, chậm rãi vươn đầu lưỡi đến liếm láp**, ngậm vào nhả ra nuốt vào một lần, nhả ra lại liếm một chút, bởi vì là lần đầu tiên thử nên động tác của cậu không lưu loát chậm rãi mà lại như quển rũ, Chu Cẩm Niên đuổi tay vuốt môi cậu, ngón tay đưa vào trong khoang miệng ấm áp của cậu, đùa nghịch đầu lưỡi, Thang Tiểu Mạt nâng mí mắt mờ mịt nhìn anh. Ánh mắt này vẫn như trước đơn thuần không có tạp chất, Chu Cẩm Niên không thể nhịn được nữa, đỡ lấy cơ thể cậu, lấy đầu bôi trơn từ cái tử đầu giường, làm trơn qua loa, vừa thẳng lưng đã mạnh mẽ tiến vào, Thang Tiểu Mạt ngửa đầu rên rỉ một tiếng, để lộ ra căn cổ mảnh khảnh xinh đẹp tuyệt trần.

Chu Cẩm Niên tạm dừng lại, vuốt ve lưng cậu, hôn loạn lên thái dương cậu dừng ở vành tai, nỉ non trấn an:” Thang Thang, bảo bối, anh yêu em..... ”

Thang Tiểu Mạt ghé đầu vào cổ anh, ghé vào lỗ tai anh nhỏ giọng nghẹn ngào:” Nó thật nóng..... Dùng sức..... Dùng sức làm đau tôi..... ”

Chu Cẩm Niên vốn đã không thể chịu nổi một chút kích thích nào nữa, lời mời gọi này, là thuốc kích thích mạnh nhất. Mở hai cánh hông cậu ra, dùng sức cắm vào, chậm rãi ra vào động khẩu, lại dùng sức đâm vào, tốc độ càng lúc càng nhanh, cho dù như thế nào cũng cảm thấy không đủ sâu, mỗi một lần đều như muốn đâm thủng cậu, loại tác cầu nhục dục điên cuồng này, Chu Cẩm Niên chỉ có trên người Thang Tiểu Mạt, lý trí bị ném lên chín tầng mây, chỉ còn lại cảm giác nguyên thủy nhất.

Thang Tiểu Mạt nắm chặt bờ vai anh, do lúc đầu gào khóc mà yết hầu khàn khàn, khoái cảm mãnh liệt hòa cùng cảm giác đau đớn vô danh, quá nhiều lần mập mạp hợp phóng thích, khiến đầu cậu là một mảnh lộn xộn, rơi vào giấc mộng tối đen mà ngọt ngào.....

Thang Tiểu Mạt mơ một cơn mơ rất dài, mơ thấy trước đây cùng em gái lên núi hái dâu, em gái ngã từ trên cây xuống, cậu bị phạt quỳ một ngày, đầu gối có tật, mơ thấy lúc chơi đùa, bị em gái vô ý đẩy vào giếng, suýt chút nữa chết đuối, mơ con mèo trong nhà, mỗi buổi chiều nắng đều nằm trong lòng cậu ngủ, mơ thấy Lô Khao cao lớn một mình trên đồng ruộng, mơ thấy lúc gặt lúa, lá lúa cắt qua mặt cậu hơi đau, cùng với

cái nóng bức của mùa hè. Cậu mơ thấy trước khi thi vào trường cao đẳng cha mẹ nói với cậu: Thang Thang, con không phải con của chúng ta, cha mẹ con đều đã mất rồi. Thi vào trường cao đẳng xong, cậu vẫn nhớ những lời này, cuối cùng là những ngày trong trường cao đẳng.

Cậu mơ thấy giữa thanh âm ồn ào của người nhà trong đại hội thể dục thể thao trường nhảy cao, dùng hết sức lực nhảy lên, rơi trên tấm nệm xốp dày, xốp dày mà ấm áp. Cậu tỉnh.

Chu Cẩm Niên đứng sau bức rèm, hạ thấp giọng cùng người khác nói chuyện, ánh mắt trời ngoài cửa sổ chiếu vào, khiến cho hình ảnh anh nhìn qua vàng óng mà mờ lung.

Thang Tiểu Mạt si ngốc nhìn, mãi đến khi Chu Cẩm Niên tắt điện thoại đi vào phòng.

” Ngủ ngon không?” Chu Cẩm Niên trở lại trên giường, xoa xoa tóc cậu, hôn một chút lên trán cậu.

” Mấy giờ? Không đi làm sao?” Cậu hỏi, yết hầu khàn khàn.

” Hôm nay là thứ 7.” Chu Cẩm Niên đưa nước cho cậu, nhìn cậu uống hết, hai người yên lặng không nói gì tựa vào nhau, hưởng thụ sự ấm áp mấy tháng qua khó mà có được

8. Chương 8

Edit: Tịt

Vi-rút được thả lung tung hai ngày sau thì ngừng, Tông Nhạc do dự không biết là nên hay không nên giữ Chu Cẩm Niên lại. Công việc ở cơ quan tình báo, cần nhất chính là một thân phận tuyệt đối bí mật và một tư duy cực kì bình tĩnh, nhưng anh lại lợi dụng lợi thế công việc mà giải quyết việc riêng, tuy rằng mới hai ngày, toàn bộ ngân hàng, hệ thống giao thông thành phố ... đều gặp vấn đề, mở rộng điều tra, Chu Cẩm Niên phải làm vật hi sinh. Nhưng mà Tông Nhạc luyện tiệc, lúc Chu Cẩm Niên vừa gia nhập với bọn họ, mới hai mươi tuổi đầu, trong ánh mắt có cơ trí quyết đoán vượt tuổi, ông rất ít khi gặp được một người trẻ tuổi như vậy. Mười mấy năm này, biểu hiện của Chu Cẩm Niên khá là xuất sắc, nếu không có gì bất ngờ, khi ông về hưu, vị trí chủ nhiệm nhất định là rơi vào tay anh. Nhưng mà hiện tại không được, chuyện này nói lên, trên người Chu Cẩm Niên có ẩn giấu nguyên nhân tiềm tàng mạo hiểm, anh không hề hợp làm việc này.

Thật là đáng tiếc, anh đã làm lên đến cấp bậc quan trọng, liệu có mấy người ở tuổi này làm được đến chức vị thể chứ.

Tiền đồ vô hạn, hủy hoại chỉ trong chốc lát. Ông phải khai trừ anh.

Chu Cẩm Niên nhẹ nhàng như chẳng có gì, mười mấy năm qua, công việc ở cơ quan tình báo đã hao không biết bao nhiêu tinh lực của anh, hiện tại rốt cục có thể chỉ cần làm thương nhân, trải qua cuộc sống thanh nhàn.

Tính cách Thang Tiểu Mạt thuộc loại người thích ứng trong mọi hoàn cảnh, cho dù trong hoàn cảnh nào cũng có thể sống sót, cho dù là công việc gì cũng có thể làm được, nhưng lại an phận không khoe khoang, người như vậy, không có việc gì bất ngờ, đời người sẽ bình thường giống như cậu mong muốn. Việc virut qua đi, giám đốc công ty thông báo với cấp dưới, nói đây là em trai của tổng giám đốc công ty Viễn Dương, đừng làm khó cậu. Thang Tiểu Mạt lại từ chức.

” Tôi không muốn sống dưới cái bóng của anh.” Cậu nói với Chu Cẩm Niên như vậy.

Chu Cẩm Niên cười to, xoay người đè cậu xuống, nói:” Vậy thì sống trên giường của anh đi.”

Thang Tiểu Mạt vẫn như trước qua lại với Tư Lễ Bân, Chu Cẩm Niên nói với cậu, ba Tư là cán bộ tình cử về khảo sát, đã sớm ly hôn rồi, chỉ có một đứa con là Tư Lễ Bân, giữa hai cha con có nhiều chỗ không hợp, nhưng đây là việc cấm kỵ. Thang Tiểu Mạt mỗi ngày đều cùng Tư Lễ Bân lăn lộn tại thị trường chứng khoán, cuối cùng đáp ứng lời mời của công ty chứng khoán, làm một nhân viên giao dịch nho nhỏ. Cậu bắt đầu chuẩn bị cho cuộc thi nhà phân tích chứng khoán, giống như năm đó thi vào trường cao đẳng, buổi tối

hầu như đều ngồi ở thư phòng. Có một lần ngồi cạnh bàn máy tính của Chu Cẩm Niên đọc sách, Chu Cẩm Niên đi vào, Thang Tiểu Mạt đột nhiên nhớ tới anh trước kia đã cảnh cáo cậu không được động vào máy tính của anh, vội vã giải thích:” Tôi không động vào máy tính.”

Chu Cẩm Niên sờ đầu cậu:” Đừng lo, hiện tại nó là của em, em phá đi cũng được.”

Anh đã không còn làm việc cho cơ quan tình báo, trong máy tính của anh, không có bí mật gì có thể lộ cả.

Thang Tiểu Mạt không hỏi đến cha mẹ Chu Cẩm Niên, cậu vẫn ở” Trung Ương hoa viên ” như cũ, cũng luôn luôn chờ đợi ông bà Chu đến thăm, với việc Chu Cẩm Niên lại một lần nữa “Kim ốc tàng kiều”, hai ông bà chắc chắn sẽ tương đối tức giận.

Thang Tiểu Mạt không nghĩ đến là, cậu không phải chỉ cần đối mặt với ông bà Chu mà thôi, bà Chu thân thông quảng đại còn mang theo cả ba mẹ Thang Tiểu Mạt đến tìm. Chính là vào một ngày nào đó Chu Cẩm Niên đi công tác chưa về.

Bảo vệ gọi điện thoại lên, nói, Thang tiên sinh, dưới lầu có người tìm ngài, nói là cha mẹ ngài.

Thang Tiểu Mạt nhìn bốn vị trên màn hình theo dõi, bình tĩnh nói:” Đừng để họ lên, tôi đi xuống.”

Vì thế mà cậu thay đi bộ quần áo ở nhà hình mèo quá mức đáng yêu thành chính trang thẳng thớm xuống lầu gặp người.

Thời gian bốn năm tháng ngắn ngủi, Bà Chu cảm thấy Thang Tiểu Mạt đã thay đổi rất nhiều. Không thể nói rõ thay đổi như thế nào, nói chuyện cùng cử chỉ, vẫn như trước ngại ngùng hướng nội, nhưng lúc mỉm cười, có thêm vài phần tự tin, loại tươi cười này khiến cậu có thêm sự nam tính.

Cậu mặc một cái áo sơ mi kẻ đơn giản của Chu Cẩm Niên, tùy tiện mặc một cái quần bò, gương mặt vốn thanh tú lại có vẻ đẹp trai hơn, cha mẹ cậu, không, là cha mẹ nuôi, mới hai năm không gặp, vừa mới thấy mặt, đều không ngờ đứa con nuôi cứ như chim non, nhưng cũng có một ngày trở thành một người đàn ông chân chính.

” Ba, mẹ.” Cậu đứng trước mặt họ, cười hỏi:” Sao đến mà lại không gọi điện thoại cho con, con còn đi đón hai người.”

” Điện thoại của con gọi không được.” Bà Thang nói bằng giọng trách móc:” Con rốt cuộc xảy ra chuyện gì, còn nói cái gì mà không thể nói cho ba mẹ biết ở chỗ nào? Con ở bên ngoài làm chuyện xấu gì không thể gặp người?”

Thang Tiểu Mạt không trả lời trực tiếp, nhìn nhìn ông Chu bà Chu, nói:” Bác Chu, thím Chu, tìm chỗ nào đó ngồi chút đi.”

Cậu dẫn họ đến quán cà phê gần đó ngồi, muốn một phòng nhỏ riêng, chọn một ẩm bích loa xuân, bốn vị trưởng bối ngồi trên một cái sofa dài, Thang Tiểu Mạt một mình ngồi ở đối diện, giống như đang tiếp nhận thẩm vấn. Ông bà Thang vốn là nông dân, sau khi Thang Tiểu Mạt đỗ đại học, phí sinh hoạt đều tự gánh vác, còn giúp em gái đóng tiền học, gánh nặng của hai người nhẹ bớt, tiết kiệm được chút tiền mua căn phòng nhỏ ở thị trấn, điều kiện cuộc sống tốt lắm, ăn mặc nói năng cũng khác biệt, cùng ông bà Chu ngồi với nhau, cũng không có gì quá mất mặt.

Thang Tiểu Mạt im lặng uống trà, trong lòng vẫn có chút không yên, chờ đối diện tiến công, tranh thủ bình đến tương chặn, nước đến đất chặn.

Bà Chu là người thiếu kiên nhẫn trước mở miệng, nói:” Bà Thang, tôi là người quang minh chính đại không nói tiếng lóng, lần này mời các vị đến, là vì việc chung thân đại sự của Thang Tiểu Mạt nhà các vị.”

Bà Thang kinh ngạc, hỏi Thang Tiểu Mạt:” Con sắp lấy vợ?”

” Không phải lấy vợ.” Đôi môi mỏng của bà Chu lại tiếp tục:” Là lập gia đình!”

Ông Chu kéo nhẹ tay áo bà, bà không thèm để ý, chỉ nhìn chằm chằm Thang Tiểu Mạt.

Thang Tiểu Mạt khụ một tiếng, ngượng ngùng nói với ba mẹ mình:” Là lấy vợ. Vẫn chưa kịp nói với ba mẹ.”

Bà Chu sắc mặt khó coi, Thang Tiểu Mạt cười cười với bà, nói:” Thím Chu, bác hẳn là nên hỏi trước Chu Cẩn Niên là lấy vợ hay lập gia đình.”

Bà Chu cầm cái chén lên liền hất cả chén trà qua, may mắn, chén trà nhỏ, nhưng cũng làm ướt tóc và mặt Thang Tiểu Mạt. Ông Chu cướp được cái chén:” Bà làm gì vậy!”

Bà Chu nói với ba mẹ Thang Tiểu Mạt:”Các người nuôi con, để cho nó học hành thành tài, cũng không phải để nó đi quyến rũ con trai nhà khác đúng không?”

Thang Tiểu Mạt bình tĩnh rút khăn tay bên cạnh lau sách nước trà trên mặt, nghe nói như thế, cười khở một chút, không ngoài dự liệu khi nhận được ánh mắt quái dị của ba mẹ.

” Thang Thang.” Bà Thang run run:”Giáo sư Chu có ý gì vậy?”

Thang Tiểu Mạt nghĩ con phải nói thế nào đây, cúi đầu rất nhanh sắp xếp lại ngôn ngữ. Cửa phòng bị gõ hai tiếng, không đợi bên trong lên tiếng cửa đã bị đẩy ra, Chu Cẩn Niên mang theo cặp tài liệu, một thân phong trần đứng ở cửa.

Mấy người cũng không đoán được anh sẽ xuất hiện. Thang Tiểu Mạt đứng lên:” Sao đã về rồi, không phải đã nói mai mới về sao?”

Chu Cẩn Niên liếc mắt nhìn quét cả bốn vị trưởng bối, đóng cửa lại đi đến ngồi bên cạnh Thang Tiểu Mạt, nói:”Công việc làm xong, anh nhớ em, một khắc cũng không chờ được.”

Thang Tiểu Mạt ngằm véo đùi anh một cái ở dưới gầm bàn, lại nhìn đối diện, bốn vị trưởng bối mặt đều tái rồi.

“Chú Thang, dì Thang đến đây lúc nào vậy ạ? Mẹ, hay là mẹ mời người ta đến?” Chu Cẩn Niên nói:”Mẹ xem bọn con còn chưa chuẩn bị gì cả, con còn là vừa xuống máy bay, thấy bảo vệ dưới lầu nói bố mẹ cùng chú dì đến.”

Khí thế của Chu Cẩn Niên áp đảo tất cả, bốn người mắt nhìn mắt không biết phải nói gì cho phải.

” Nghỉ ở đâu ạ? Khách sạn đã đặt được chưa? Chú dì khó có dịp đến chơi, để Thang Thang xin nghỉ hai ngày dẫn chú dì đi chơi đi.” Chu Cẩn Niên nhận chén trà Thang Thang đưa tới, uống xong một ngụm, nói:” Nãy đã nói cái gì rồi? Thang Thang, tóc em sao lại bị ướt?”

Thang Tiểu Mạt nhìn lướt qua bà Chu đã khấn trương, nói:” Tôi gội đầu rồi mới xuống.”

Chu Cẩn Niên cười:”Em đổi dầu gội đầu hương trà xanh?”

Thang Tiểu Mạt lại vèo đùi anh một cái.

“Cơm tối thì sao?” Chu Cẩn Niên như là mới nghĩ đến, ” tất cả đều ăn rồi chứ?”

Thang Tiểu Mạt hỏi:” Anh còn chưa ăn?”

Chu Cẩn Niên nói:” Đồ ăn trên máy bay ăn không vào, em ra ngoài giúp anh gọi cơm, nhanh đi.”

Thang Tiểu Mạt ngồi ở sườn phía trong sofa, đứng dậy trèo qua anh đi ra ngoài, Chu Cẩn Niên vỗ vỗ hông cậu, Thang Tiểu Mạt suýt chút nữa quay lại đập cho anh một phát, không dám lại nhìn biểu cảm trên mặt của bốn vị đối diện, tông cửa xông ra.

Cửa đóng lại, Chu Cẩn Niên thu lại nụ cười, quay đầu nói với bà Chu:” Mẹ, chiều này của mẹ cũng chẳng đẹp để gì nhỉ, thừa dịp nhà trống mà tấn công ha, con đã nói với mẹ từ sớm rồi, chuyện không liên quan đến cậu ấy.”

” Chu, Chu tiên sinh.....” Bà Thang lên tiếng, người đàn ông bà chỉ vừa mới gặp mặt này tạo cho bà một loại áp lực vô hình:” Chu tiên sinh, cậu cùng với Thang Thang nhà chúng tôi.....”

Chu Cẩn Niên nụ cười lại quay về trên mặt, dù sao thì cũng là mẹ vợ, thái độ tốt một chút, anh nói:” Dì à, con và Thang Thang ý hợp tâm đầu, chúng con muốn bên nhau cả đời.”

“Keng” Ông Thang làm rớt chén trà.

” Cho dù hai người có nói gì, làm gì, bọn con cũng sẽ không chia tay, chính xác chút mà nói, là con thương cậu ấy, con sẽ không để cậu ấy rời đi. Cho nên, thực xin lỗi, xin hai người tha thứ.” Ngữ khí của anh thực chân thành, chân thành đến mức bà Thang há miệng mấy lần, cũng không biết nói gì, đành phải cùng ông Thang mắt to trừng mắt nhỏ.

Bà Chu muốn mở miệng, Chu Cẩm Niên đã nói trước:” Còn mẹ, mẹ, con nói còn chưa đủ rõ ràng sao? Lúc học trung học mẹ lôi ra từ cặp sách con mấy thứ đồ kia, mẹ cũng đã biết con không thích phụ nữ, nhiều năm như vậy mà mẹ chưa chuẩn bị được chút tâm lý nào sao? Ở đây con sẽ nói rõ ràng, hôm nay không phải là cậu ấy Thang Tiểu Mạt, cũng sẽ là những người khác, nam nhân khác. Mẹ nhìn xem ba không phải cũng có thể chấp nhận sao, mẹ lại còn là dạy xã hội học, sao mẹ cứ phải cố chấp như thế chứ?”

Ông Chu thở dài, nói:” Mày đừng có mà hại ba, ba cũng chỉ là không còn cách nào khác. Chuyện hai mẹ con mày đã quyết định, ba có bao giờ xen miệng vào được đâu.”

Thang Tiểu Mạt vào đến cửa, bưng một đĩa xôi ngọt thập cẩm Dương Châu. Chu Cẩm Niên mặt mày hớn hở đón lấy ăn, Thang Tiểu Mạt cảm thấy không khí trong phòng là lạ, nhưng lại nói không được kì quái chỗ nào.

Ngồi một lúc, ông Chu liền kéo vợ rời đi. Ông bà Thang cũng nói phải về khách sạn. Thang Tiểu Mạt chẳng hiểu gì cả, nghĩ còn chưa nói xong sao đã đi về hết vậy.

Đưa ba mẹ lên taxi, bà Thang nắm tay cậu, nói:” Con cũng đừng xin nghỉ, ba mẹ mai sẽ đi về. Thang Thang à, mẹ và ba con, cũng chưa cho con được ăn ngon, cũng chưa cho con được mặc đẹp, mấy năm nay con tự mình sống cũng không dễ, nếu cảm thấy tốt như vậy, mẹ và ba con cũng không ngăn cản, đừng gửi tiền về cho ba mẹ nữa, ba mẹ chẳng thiếu gì cả, nếu có thời gian, nhớ về thăm nhà..... Ba mẹ ruột con ở trên trời nhìn thấy con, họ sẽ phù hộ cho con.”

Thang Tiểu Mạt nghe được những lời thật lòng, mang theo một chút đau thương, nhìn họ lên xe.

Chu Cẩm Niên xoay người nhìn mẹ ngồi ở ghế phụ, gương mặt nghiêm nghị vẫn không nhúc nhích, ghé vào tai ba nói:” Ba, về nhà nhớ giúp con khuyên mẹ chút.”

Ông Chu gật gật đầu, thấp giọng nói: “Về đi, bà ấy chắc chắn không thể ngay cả con cũng không cần.”

” Thì thăm cái gì đấy!” Bà Chu khinh khỉnh liếc qua:” Còn chưa lái đi.”

Ông Chu rụt cổ, vội vàng khởi động xe.

Chu Cẩm Niên nhìn xe đi xa, lắc đầu bật cười, ôm chầm lấy vai Thang Tiểu Mạt xoay người về nhà.

“Có phải là anh lại nói với họ cái gì không?” Thang Tiểu Mạt lòng tràn đầy nghi hoặc.

Chu Cẩm Niên vô tội trả lời:” Không có đâu, nói gì chứ.”

” Ai, Chu Cẩm Niên, tôi phát hiện anh là một kẻ cực kì không thành thật.....”

” Người thành thật sao lại kim ốc tàng kiều ở bên ngoài?”

” Đi chết đi.....”

Cơn gió đầu hạ nhẹ nhàng thổi qua, tiếng nói chuyện ngày một xa dần, hai bóng người làm bạn với nhau trên đường ngày càng dài.....

9. Chương 9: Phiên Ngoại

Edit: Tịt

Cả mùa thu, Thang Tiểu Mạt đều bận rộn chuẩn bị cho kì thi nhà phân tích chứng khoán, chờ đến lúc thi xong rồi, thử làm quen với quy trình của công việc mới, chớp mắt đã đến cuối năm.

Chu Cẩm Niên tỏ ra thán phục đối với những trải nghiệm việc làm của cậu, sinh viên ra trường tìm được việc làm đã trở thành một vấn đề khó khăn của xã hội, tháng trước công ty anh thông báo tuyển dụng một bảo vệ, tính riêng người tốt nghiệp đại học chính quy đã là mấy chục người. Nhưng bạn học Thang Tiểu Mạt trong vòng một năm sau khi tốt nghiệp, chẳng chút khó khăn nào mà đã thay đổi tới ba công việc hoàn toàn khác nhau, mỗi việc đều rất thành công, việc này cũng quá là hiếm đó.

“Kỳ thực tôi là học sinh vật.” Có ngày sau khi ăn xong đi dạo, bọn họ cùng nhớ về cuộc sống thời đại học của mình, Thang Tiểu Mạt đã nói thẳng như vậy.

Chu Cẩm Niên nói: “Còn không bình thường hơn cả anh.”

” Chuyên môn của anh là gì?”

” Máy tính.”

” Vậy cũng thực sự là khác xa nhau, anh hiện tại là làm về mặt dịch quốc tế nhỉ.”

Chu Cẩm Niên chỉ cười không nói. Một thời gian trước anh mới biết, Tông Nhạc thì ra đã để anh lấy lý do bị bệnh, được hưởng lương hưu như bình thường, xe hơi lái xe đều không cần đổi.

Thang Tiểu Mạt cùng với vài đồng nghiệp đăng kí lớp học Taekwondo ở phòng tập thể thao. Dáng người cậu không thấp, nhưng lại gầy, thường xuyên bị cảm. Quan trọng nhất là, thời khắc mấu chốt cậu luôn bị Chu Cẩm Niên đặt ở dưới, với nam nhân mà nói, đây là một điều đáng hổ thẹn, cậu muốn thay đổi.

Nhưng đáng chết chính là, duyên phận giữa bọn họ vẫn cứ tiếp tục như thần sai bảo quỷ vậy.

Chu Cẩm Niên giữ trong tay thẻ vip của phòng tập thể thao kia, anh là khách quen. Hôm đó anh đang lau đi mồ hôi nhễ nhại trên người dưới ánh nhìn chăm chú ngưỡng mộ của phần đông người khác phải đi qua phòng luyện võ, nghiêng đầu liền thấy Thang Tiểu Mạt mặc bộ võ phục màu trắng, ở trong phòng nghiêm túc làm theo thầy giáo “Dó! Hà!”, anh ngỡ ngàng thật lâu. Phản ứng đầu tiên lúc ấy là, việc lớn hỏng rồi, hậu phương muốn tạo phản.

Anh ung dung bình tĩnh, tắm rửa sạch sẽ, cả người sáng khoải, ngồi ở ghế chờ Thang Tiểu Mạt mặt mũi đỏ bừng tập xong đi ra, sau đó gọi cậu lại:” Thang Thang.”

Thang Tiểu Mạt vừa quay đầu lại, bị dọa nhảy dựng. Không đợi cậu có phản ứng, đồng nghiệp bên cạnh dày dạn kinh nghiệm liếc mắt một cái liền nhận ra Chu Cẩm Niên, nhiệt tình đi lên chào hỏi:” Chu tổng! Ngài cũng tập luyện ở bên này à?”

Chu Cẩm Niên mỉm cười cùng người ta nói chuyện xã giao, ánh mắt vẫn liếc về Thang Tiểu Mạt, khiến cho Thang Tiểu Mạt nhìn thấy mà không được tự nhiên.

Dù sao thì sự nhiệt tình của đồng nghiệp kia cũng gần hết rồi, muốn nói tạm biệt, Thang Tiểu Mạt cứ như kẻ trộm mà đi theo sau đồng nghiệp rồi đi. Lần này Chu Cẩm Niên không gọi lại cậu nữa, anh nhớ tới nửa năm trước cậu đã từng nói: Tôi không muốn sống dưới cái bóng của anh. Nếu ở trước mặt đồng nghiệp cậu tỏ vẻ quen biết, cậu nhất định sẽ lập tức từ chức.

Chu Cẩm Niên cảm thấy phân tích chứng khoán là một công việc cực kì hợp với Thang Tiểu Mạt, đó là công việc cần có được sự tín nhiệm cao từ khách hàng, trên người Thang Tiểu Mạt có loại khí chất khiến cho người khác tin tưởng và đồng ý.

Đêm ngày hôm đó họ nghiêm túc đối mặt thảo luận về vấn đề vị trí trên giường, Thang Tiểu Mạt cho rằng nên làm theo nguyên tắc công thụ bình đẳng, hai bốn sau ba năm bảy. Chu Cẩm Niên kiên quyết cho rằng kẻ mạnh quyết định tất cả. Cuối cùng hai người ngây thơ áp dụng phương thức oẳn tù tì quyết định cao thấp, Chu Cẩm Niên thắng. Thực tế là có bí quyết, lá kéo búa, bắt đầu từ hồi đi nhà trẻ Chu Cẩm Niên đã rất ít khi thua.

Tầm nẹp ở xương quai xanh của Thang Tiểu Mạt đến lúc tháo, lại phải phẫu thuật lần nữa.

Trước khi làm phẫu thuật Chu Cẩm Niên muốn kí tên, bị bác sĩ phẫu thuật không đồng ý, bởi vì giữa bọn họ chính là bạn bè, loại quan hệ bạn bè này, ký tên là không có hiệu lực pháp lí.

Chu Cẩm Niên suy nghĩ một chút, nói:” Tôi là người yêu cậu ấy.”

Bác sĩ giải phẫu mắt mở trùng trùng, mãi mới tìm được về khả năng ngôn ngữ:”..... Vậy cũng không được, thực xin lỗi Chu tiên sinh, ngài phải biết rằng, quốc gia chúng ta vẫn chưa có bảo đảm về vấn đề này.”

Bác sĩ chủ nhiệm bạn học của Chu Cẩn Niên vội vàng khuyên:” Phẫu thuật đơn giản mà, cậu đừng có biểu hiện cứ như là sinh lý tử biệt vậy, để Tiểu Thang tự kí đi.”

Thang Tiểu Mạt xoa nhẹ lưng Chu Cẩn Niên, tự mình kí tên.

Lúc đợi bên ngoài phòng phẫu thuật, Chu Cẩn Niên gặp Tô Thụy, Tô Thụy béo hơn lúc trước một chút, trông khí sắc có vẻ không tệ, hai người trực tiếp gặp lại nhau, thế mà lại không có gì xấu hổ lắm, Chu Cẩn Niên thấy may mắn lúc trước mình đã suy nghĩ chu toàn tìm được một người bạn gái đúng đắn.

Tô Thụy nói:” Lúc đầu có chút khó chịu, sau thì suy nghĩ đã hiểu được, vấn đề không do em, là do anh, anh nợ em một nhân tình thật lớn đó.”

Chu Cẩn Niên cười nói:” Ừ, ghi nợ trước, khi nào cần trả, Tô tiểu thư cứ việc đòi lại.”

Ở viện một ngày, Thang Tiểu Mạt bỏ trốn về nhà. Cậu bị Chu Cẩn Niên nuôi đến mức miệng trở nên kén chọn, ăn không vô thức ăn của bệnh viện.

Cậu hỏi Chu Cẩn Niên:” Vì sao lúc kí tên lại phải nói như vậy, anh biết rõ việc đó không được mà.”

Chu Cẩn Niên nói:” À, anh chưa từng gặp được một cơ hội tốt như vậy để quang minh chính đại nói với người khác, anh là người yêu của em, sau khi nói xong cảm giác thật không tệ, em thì sao?”

Thang Tiểu Mạt mặt hắc tuyến, nói:” Tôi không có thể hiện tình yêu rõ như anh.”

Chu Cẩn Niên ha ha cười.

Năm mới đến gần, người yêu nhau phải ở bên nhau nha.

– hoàn –

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tang-kieu>